



Imaginăbăra-Deva

Concursul pe țară  
pentru o calitate din  
ce în ce mai bună a  
pâinii.

Citiți reportajul din pag. 22-23)

acest număr :

opas pe inelul II

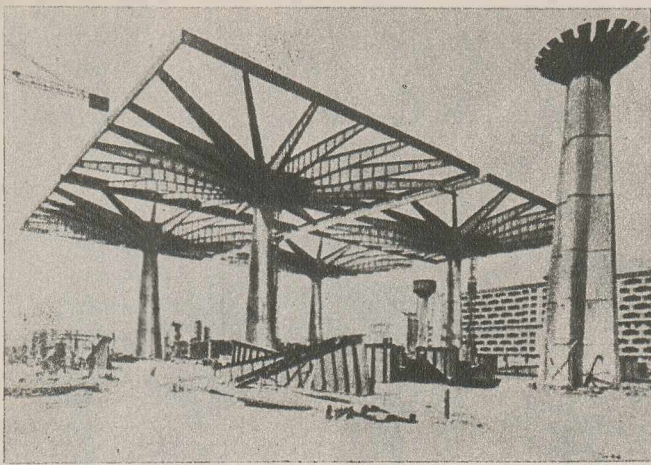
A H A R A

cea mai... joasă presiune

Proletari din toate țările, uniți-vă!

**FLACĂRA**

Nr. 22 (314) — 3 iunie 1961



La 2 iunie s-au împlinit 15 ani de la proclamarea Republicii Italiene. În preajma acestei aniversări — în cadrul programului de sărbătorire a centenarului statului italian — s-a deschis, la Torino, Expoziția internațională a muncii. Organizată sub deviza „Omul în muncă“, expoziția este menită să înfățișeze — așa cum arată organizatorii ei — munca omului ca factor de bază și determinant al dezvoltării și realizărilor civilizației în ultimii 100 de ani.

Pe țărmul fluviului Po, în partea de sud-est a orașului Torino, a fost construit și amenajat edificiul central — Palatul muncii — care găzduiește atât expoziția italiană, cât și secțiile de exponate prezentate de diferite țări și organizații internaționale. Una dintre cele mai mari și mai atractive secții este cea sovietică, pe o suprafață de 1.700 metri pătrați.

În fotografie: aspect al construcției Palatului muncii.



Elevii Centrului școlar agricol nr.1 din Turda și-au început practica de vară. Iată-i pornind voioși spre tarlalele de porumb ale stațiunii experimentale Șimnic din regiunea Oltenia. →

Ultima lecție din acest an a Universității muncitorești de cultură muzicală a avut loc în sala Ateneului R.P.R. cu tema „Despre suita simfonică“. Lecția a fost urmată de exemplificări, cu concursul orchestrei simfonice a Radioteleviziunii, sub conducerea lui Iosif Conta. ↓



O bogată recoltă de căpșuni au obținut muncitorii combinatului agroalimentar „30 Decembrie“, din apropierea Capitalei.



↑ Colectiviștii din raioanele Galați, Bujor și Tecuci au pornit o importantă acțiune pentru terasarea dealurilor golașe și plantarea lor cu viță de vie.

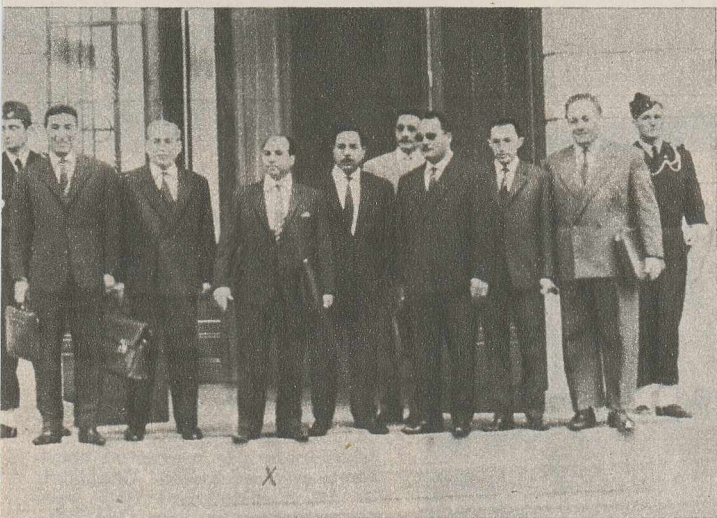


# AZI — LA VIENA

de Florica ȘELMARU



Viena — orașul spre care se îndreaptă în aceste zile privirile opiniei publice mondiale ce doarește cu ardore îmbunătățirea climatului internațional și consolidarea păcii în lume.



*fotocronica*  
**FLACĂRII**

La Evlan continuă tratativele franco-algeriene. În fotografie: delegația guvernului provizoriu al Republicii Algeria, în frunte cu Krim Belkadem (x), vicepreședinte al G.P.R.A., la Hotel du Parc, după una din ședințe.

Manifestațiile din golful scoțian Holy Loch împotriva bazelor americane pentru submarine înzestrate cu rachete „Polaris” au luat o mare amploare. Grupul de demonstrații au încercat să se apropie cu bărcile de nava militară „Protheus” — care este baza submarinelor americane — iar numeroși manifestații s-au așezat pe pământ, pe cheul Ardnadam, pentru a împiedica aprovizionarea navelor. În fotografie: poliția se dedă la brutalități împotriva demonstrațiilor pentru ca marinarii americani să poată ajunge la baza militară.

Cînd la noi va fi azi începutul după-amiezii, milioane de oameni pe aproape toate meridianele globului (pe toate, afară de cele unde va fi noapte adîncă) vor face același gest: vor despături ziarul, parcurgîndu-l repede cu privirea. Va fi ziar de prînz în Europa, ziar de dimineață la New York sau la Santiago de Chile, ziar de seară la Novosibirsk sau la Djakarta — dar privirile vor căuta același titlu: primele știri despre întîlnirea de la Viena. Pentru a le afla, alți oameni la ora aceea, tot cu un gest comun, vor întoarce butonul aparatului de radio sau de televiziune și vor asculta, la Havana, primele emisiuni matinale, la Haborovsk, la Tokio sau la Sidney, emisiunile tîrzii de seară.

Simultaneitatea, pe globul întreg, a unui gest identic... Într-un moment în care războiul rece face ca visurile mari și mici ale oamenilor să fie tulburate de amenințări, simultaneitatea gestului identic în fața ziarului, a aparatului de radio, a televizorului traduce solidaritatea care leagă milioane de bărbați și de femei, unii altora necunoscuți, într-o aceeași speranță...

Nu pentru că, în cele zece ore — cinci azi și cinci mîine — pe care programul întîlnirii de la Viena le consacră convorbirilor dintre tovarășul Hrușciov și președintele Kennedy, își vor găsi o miraculoasă dezlegare problemele — nu puține și nu simple — care s-au strîns de-a lungul atîtor ani de încordare. Cei doi conducători au stabilit de altfel că întîlnirea lor în capitala austriacă nu va avea drept scop „ducerea de tratative sau realizarea unui acord în principalele probleme internaționale care afectează interesele altor țări”, ci este menită a fi „prilej adecvat și binevenit pentru un prim contact personal între ei și un schimb general de păreri asupra principalelor probleme referitoare la relațiile dintre cele două țări”.

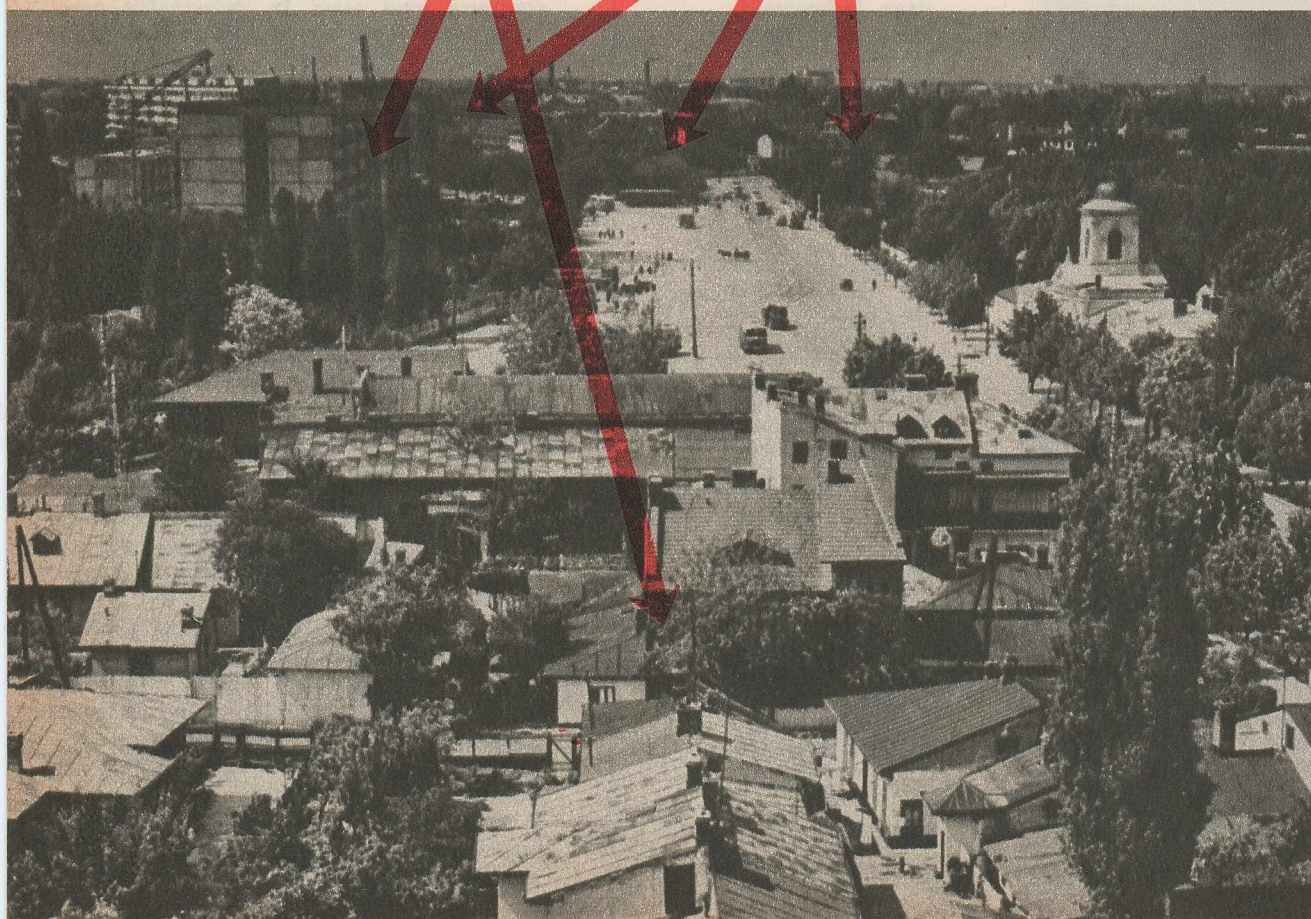
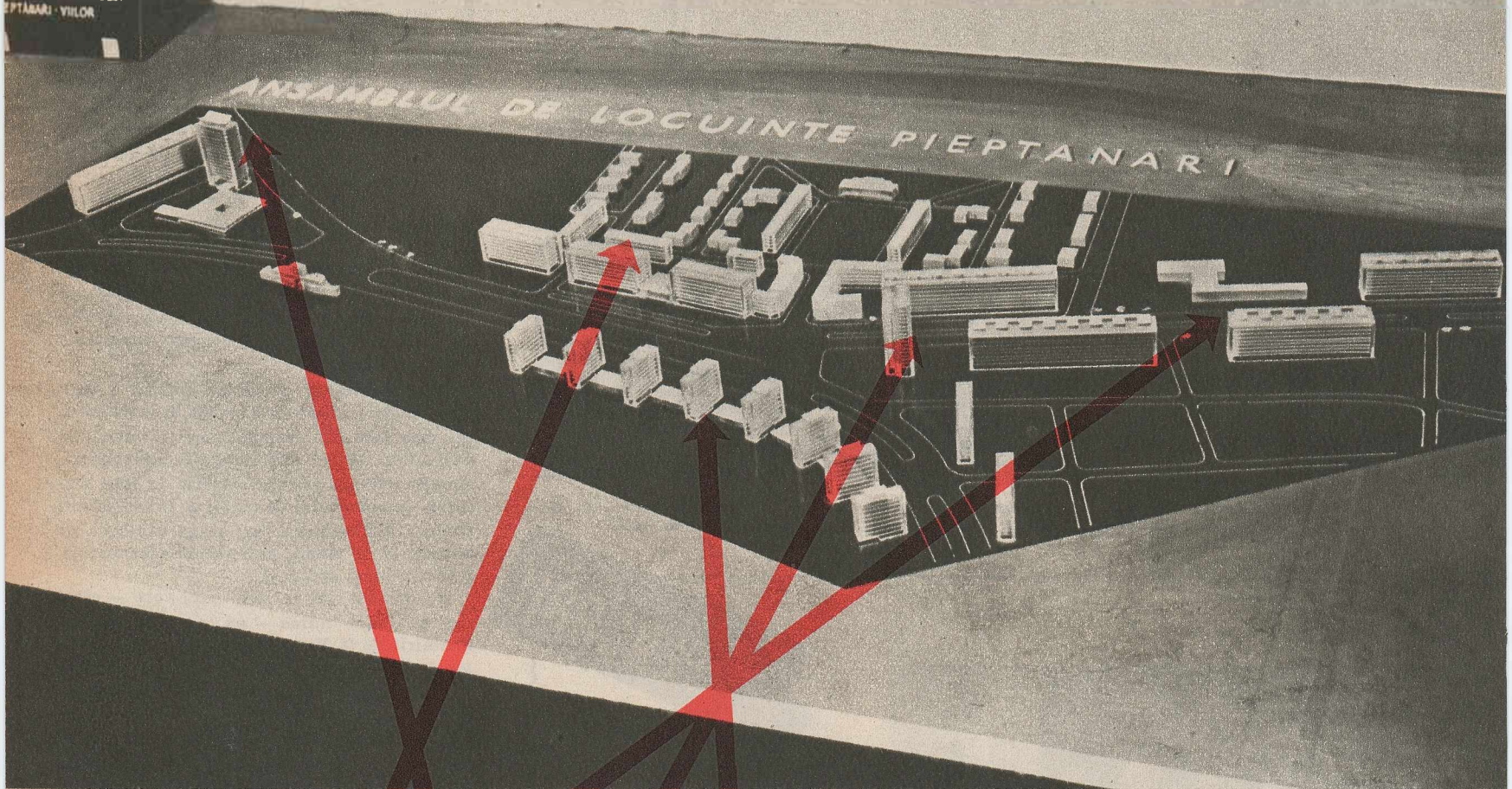
Acest prim contact personal și acest schimb de păreri pot deveni premise prețioase pentru o destindere a atmosferei internaționale. Ampla dezbateră, care de multă vreme, și îndeosebi în ultimul an, se desfășoară în presa din întreaga lume, în legătură cu problemele coexistenței pașnice, oglindește cu vivacitate aceste noi perspective, aceste noi speranțe. Și dacă în anumite luări de poziție se agită nemulțumirea iritată a fanaticilor politicii „de pe poziții de forță”, moștenită de la răposatul J.F. Dulles, este limpede că majoritatea covârșitoare a opiniei publice aspiră la o înseninare a cerului politic, la stabilirea unor relații de bunăvoință și colaborare între state.

Majoritatea covârșitoare a opiniei publice din lumea întreagă. Căci dacă oamenii sînt feluriți, dacă limbile pe care le vorbesc și tradițiile pe care le poartă în ei sînt felurite, pacea are pretutindeni același chip, chipul vieții. Către el se îndreaptă gestul solidar al tuturor celor care azi, după ora noastră la începutul după-amiezii, despăturesc zia-rele sau întorc butoanele aparatelor de radio și ale televizoarelor.

# PODPAȘ PLE

AȘA VA FI

I.P.C.A.C.  
SISTEMATIZAREA ANSAMBLULUI  
DE TRĂNDAȘI ȘI DE  
CĂPITĂLEȘI



În atelierele I.P.C.M.C., în fața proiectelor mute, a machetelor neînsuflețite, abia am descifrat însemnătatea lucrărilor ce comportă amenajarea pieței Pieptănari, care se află pe înelul II al Capitalei și face în același timp - legătura dintre șoseaua Ottenței și șoseaua Giurgiului cu Magistrala nord-sud.

Am înțeles însă amploarea lucrărilor înscrise în proiecte și machete, de la înălțimea ultimului etaj al blocului care închide perspectiva pieței Pieptănari spre șoseaua Giurgiului. De aici, macheta prinde viață: spre nord se profilează în zare „Casa Scintilei”, părind că se află pe axa pieței Pieptănari, și se disting copertinele de pe terasele noilor blocuri din străpungerea Magistralei nord-sud; mai aproape, în stînga, se văd noile blocuri înconjurare de mari spații verzi.

Restul perspectivei îl completăm cu ajutorul machetei. Iată dar, în stînga, blocul-turn care ajută la conturarea pieței pe această latură, lângă clădirile pieței comerciale. În dreapta, spre calea Șerban Vodă - după spațiul verde format de desimea arborilor - se înșiră 8 blocuri legate între ele de parterul cu magazine, iar dincolo, pe șoseaua Viilor, sînt blocurile a căror construcție începe în acest an. Și, în sfîrșit, blocul care va închide perspectiva pieței spre nord.

De la această înălțime, îndeosebi, se poate vedea mai bine că arhitecții care au proiectat sistematizarea pieței, și colectivul de ingineri și arhitecți de la I.P.C.M.C., care au proiectat blocurile cu peste 2.000 de apartamente au realizat un ansamblu arhitectonic ce se armonizează cu întreaga sistematizare a Capitalei.

# INELUL III

Într-una din zilele anului 1961... Un șir de autobuze O.N.T. aleargă cu viteză (legală!) pe șoseaua Giurgiului, spre centrul Capitalei, cu un lot de turiști străini ce ne vizitează țara. La întretărirea cu șoseaua Olteniței mașinile opresc în dreptul unui bloc-turn. Invitați de ghid, turiștii coboară. În fața lor se desfășoară o mare piață încadrată de imense spații verzi, pe care sînt așezate numeroase blocuri de locuințe.

Ghidul explică:

— Ne aflăm în noua piață Pieptănari, care este — ca s-o numim așa — o poartă de intrare a Capitalei noastre.

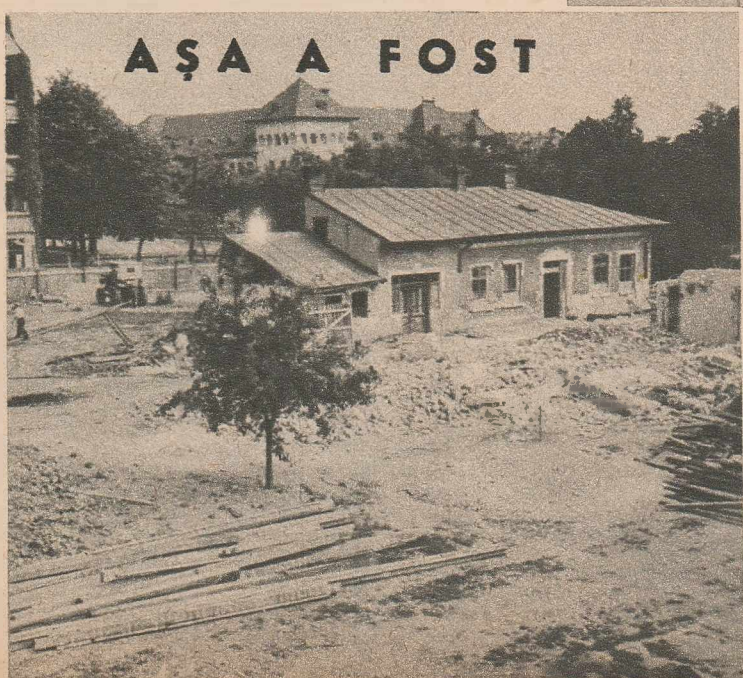
Turiștii vizitează noile magazine aflate în preajma blocului-turn, admiră coloritul viu al construcțiilor, apoi se îmbarcă în mașinile care pornesc încet de-a lungul pieței. Trec prin calea Șerban-Vodă, admirînd cele opt blocuri

Fotoreportaj de  
R. RODA și A. MIHAILOPOL

de locuințe din dreapta și pătrund în Magistrala nord-sud pe care o străbat trecînd prin noua piață Mărășești, prin piața Unirii — în plină reconstrucție și amenajare; ieșind în Bd. „1848“, ei continuă călătoria de-a lungul Magistralei prin bulevardele Bălcescu, Magheru, Ana Ipătescu pînă în piața Victoriei și de aci, prin șos. Kiselev, ajung în piața Scînteii.

La reîntoarcere, ghidul a făcut o surpriză turiștilor noștri. Din piața Victoriei autocarele n-au mai pornit spre Giurgiu traversînd Magistrala nord-sud, ci au intrat în șoseaua Ilie Pintilie, continuîndu-și drumul prin șoseaua Ștefan cel Mare. Aici, un scurt popas: turiștii vizitează Circul de stat și cvartalul de blocuri din jurul circului. Apoi își continuă călătoria

Așa arăta, la începutul lunii iunie 1960, terenul pe care s-au construit blocurile 3A și 3B — cu 256 de apartamente — din ansamblul Pieptănari.



de-a lungul șoselei Mihai Bravu, unde privesc încințați impunătoarele clădiri abia terminate. Ajungînd în calea Dudești, autocarele trec prin noua străpungere care duce spre șoseaua Olteniței, de unde — prin piața Pieptănari — trec în șoseaua Giurgiului, continuîndu-și călătoria spre Giurgiu.

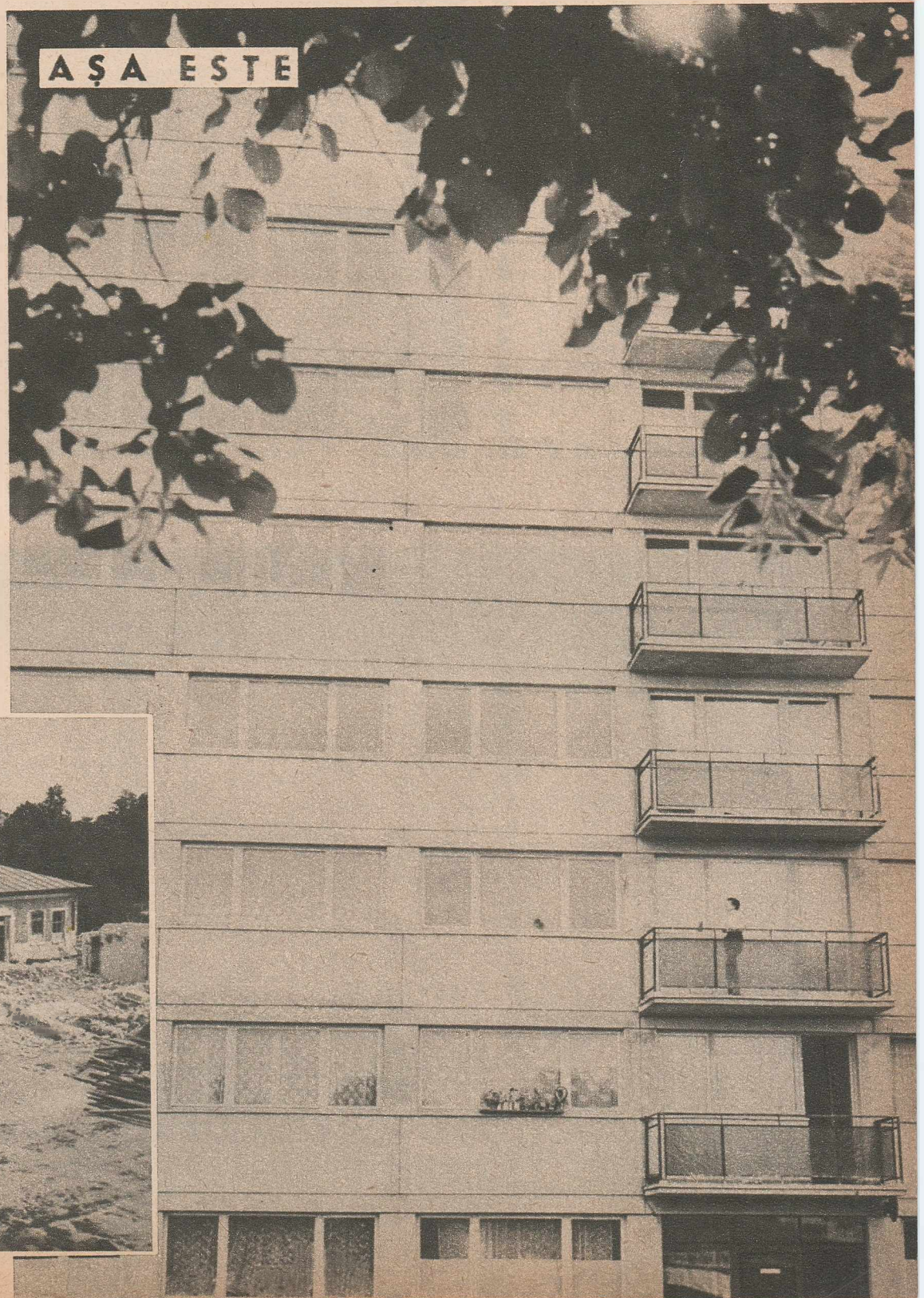
Au străbătut adică inelul II al Capitalei...

Călătoria noastră imaginară nu este prea îndepărtată de realitate. În cîțiva ani traseele descrise vor putea fi parcurse aievea. Ne-o garantează ritmul impetuos în care s-a

realizat — în 1960 — străpungerea Magistralei nord-sud între str. Lînăriei și bd. Mărășești, noile construcții de pe Magistrală, de pe bd. Pieptănari și din piața Pieptănari și o bună parte din construcția cu 7 etaje care închide perspectiva de sud a pieței Pieptănari. Dar, mai ales, ne-o garantează atenția pe care partidul și guvernul o acordă acestor construcții, elanul și experiența acumulate în anii aceștia de constructorii noștri în lupta pentru traducerea în viață a hotărîrilor partidului privind acțiunea de construcții.

Și acum, un scurt popas... fotografic pe inelul II, și anume în piața Pieptănari.

Nu s-a împlinit un an și noile blocuri și-au primit locatarii. ↓



**A**nsamblul Pieptănari va număra 25 de blocuri cu câte 5 și 8 nivele și un bloc-turn cu 15 nivele însumând la un loc circa 2.100 de apartamente, precum și spații comerciale și social-culturale.

**P**e șantierul Pieptănari s-a experimentat sistemul de construcții cu panouri mari, prefabricate. În acest sistem de construcții consumul de cherestea este aproape anulat.

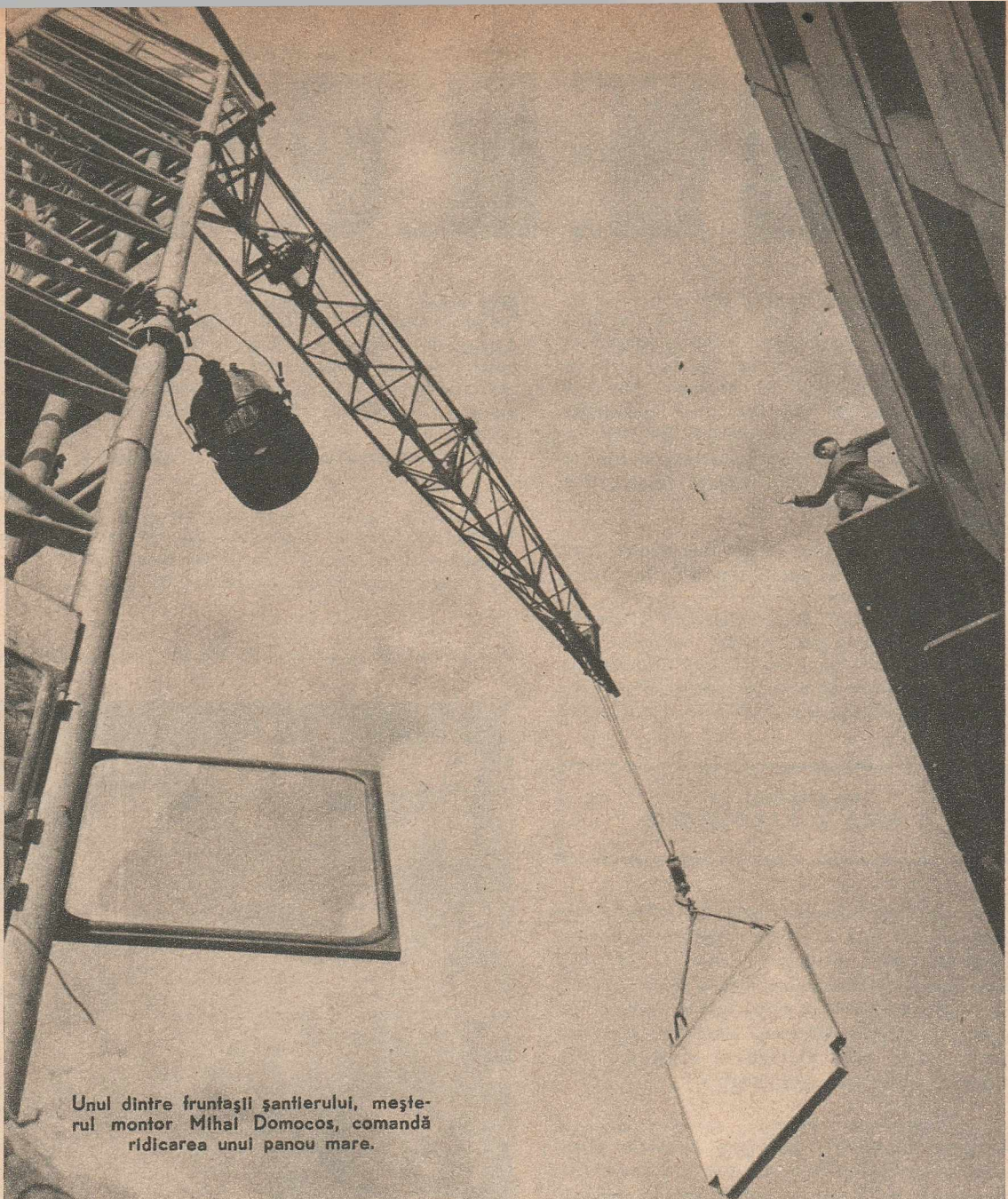
**F**abrica „Progresul” poate furniza anual panouri mari pentru construcția a peste 2.500 apartamente convenționale de 2 camere.

**C**onstructorii de pe șantierul Pieptănari au ajuns să monteze în medie circa 6 apartamente pe zi. (O echipă de 5 muncitori au realizat în perioadele de vîrf montarea unui apartament în 9 ore).

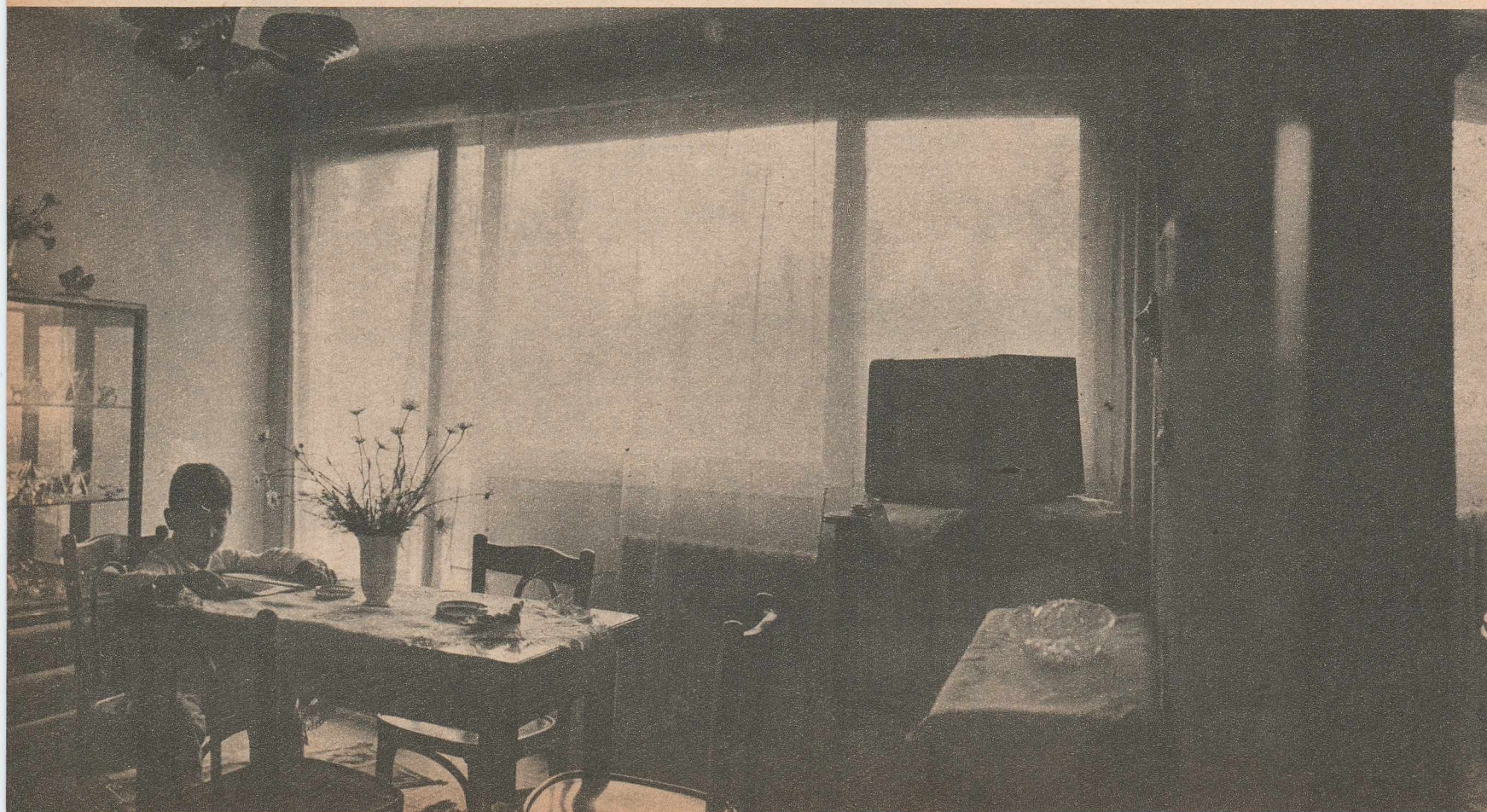
**I**n 1960 s-au construit în ansamblul Pieptănari 1.200 m p spațiu comercial.

În 1961, se vor construi 4.000 m p spațiu comercial. În aceste spații vor funcționa 15 unități comerciale diferite.

**C**onstrucțiile social-culturale și comerciale cu care va fi dotată noua piață Pieptănari vor face ca aceasta să devină centrul cel mai important al raionului N. Bălcescu.

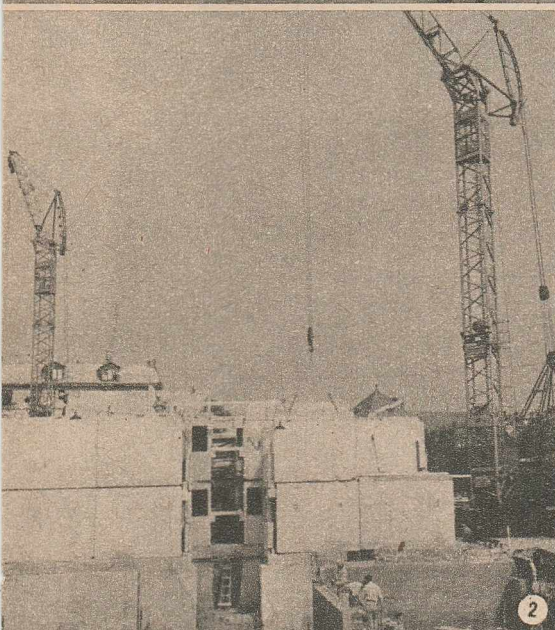


Unul dintre fruntașii șantierului, meșterul montor Mihai Domocos, comandă ridicarea unui panou mare.

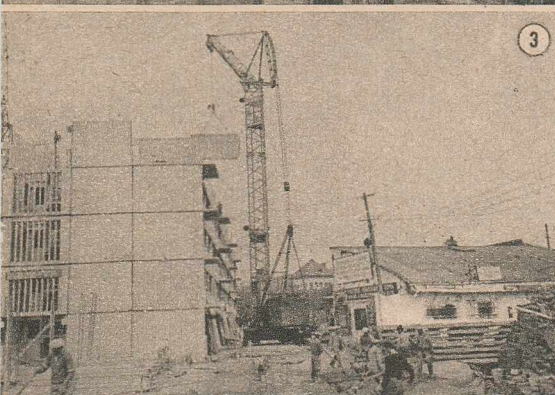




1



2

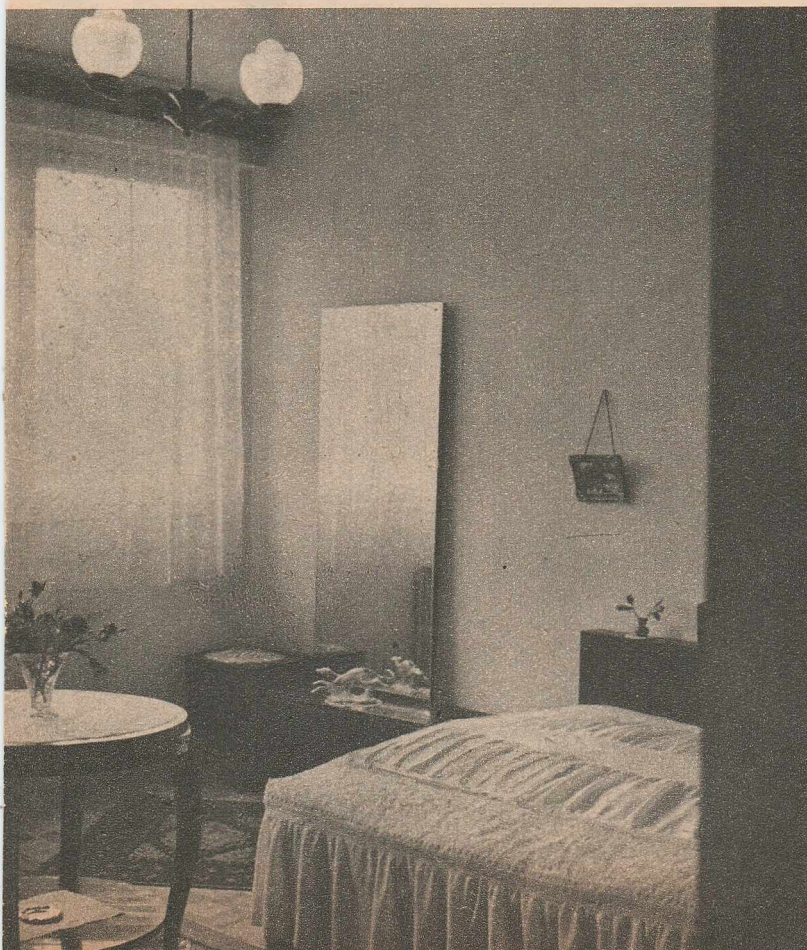


3

În sistemul de construcții cu panouri mari, prefabricate, zidarii și dulgherii devin montori, iar construcțiile cresc văzînd cu ochii. Cele trei imagini fotografice (1-2-3), luate la rîstimpuri de cîte 2-3 săptămîni, demonstrează ritmul susținut cu care se înalță blocurile.

Dispută pe... trei nivele... →

În sutele de apartamente date în folosință se vedește grija constructorilor pentru buna calitate a finisajului. Iată unul din luminoasele apartamente din Pieptănari. Aci locuiește muncitorul electrician Stelian Lungu cu familia sa. ↓



# Sahara



**NISIP**

de I. CIOARĂ

„Rebeliune militară: armata a preluat puterea în Algeria și Sahara”... „O nouă explozie atomică în Sahara”... „Debré: Franța va rămâne în Sahara”... „G.P.R.A. denunță proiectele neocolonialiste cu privire la Sahara”... „Noi concesiuni petrolifere acordate în Sahara”...

Teleimprimatoarele agențiilor de presă transmit tot mai des în vremea din urmă știri în care revine acest cuvânt: SAHARA. Căci Sahara, nesfârșit deșert, pe cât de torid în amiezi, pe atât de pur și rece sub palida lumină a stelelor, Sahara care l-a inspirat pe Saint-Exupéry în creația unuia din cele mai frumoase poeme ale sale, oceanul de nisip pe care l-au străbătut ostașii numizi pentru a-l răpune pe Mătho, iubitul frumoasei Salammbô, și pe unde și-au purtat eroii Jules Verne și Pierre Benoit, acest ținut al oazelor rare și al „fetei morgana”, Sahara străvechilor berberi este astăzi cutremurată de bubuitul armelor ucigătoare, stropită cu sînge omenesc și cunoaște o nouă specie de șacali, sosiți în grabă din Paris, New York, Bonn și Londra, adușmecind aurul negru.



**SÎNGE**



**P**entru geografi Sahara reprezintă un imens teritoriu — aproape un sfert din suprafața Africii — care se întinde (în punctele maxime) de la Atlantic la Marea Roșie și din sudul lanțului munților Atlas pînă prin dreptul paralelei 15°, trecînd puțin deasupra țărmlui nordic al lacului Ciad. Peste șapte milioane kilometri pătrați, cuprinzînd teritoriile Saharei „spaniole”, Mauritaniei, Republicii Mali, Republicii Niger și Saharei algeriene, cărora li se adaugă partea de sud a Libiei și cea de nord a Ciadului și a Sudanului.

Dar dintre toate acestea, în centrul atenției presei și opiniei publice de pe tot globul se află astăzi porțiunea de deșert din sudul munților Atlas — Sahara algeriană — care împreună cu nordul Algeriei măsoară 2.200.000 km p. Un teritoriu de patru ori mai mare ca Franța și pe care monopolistii și ultracoloniștii francezi nu-l pot concepe decît ca „pămînt francez pe vecie”...

### În pofida istoriei

Sahara „franceză” e doar un mit, creat și întreținut de cei mai inverșunați adepți ai rînduieilor coloniale. Întreaga sa istorie cunoscută e strîns legată de prefacerile prin care au trecut țările străvechiului Maghreb (Marocul, Algeria și Tunisia) și în special Algeria. Începînd cu regatul Garamanților, continuînd cu statul libian Mauritania (situat pe actualul teritoriu al Algeriei și Marocului), cu pătrunderea romană și apoi cu cea arabă (în două valuri mari, în secolele VII și XI) și terminînd cu cucerirea Algeriei de către coloniștii francezi (care, începută în 1830, n-a luat sfîrșit decît după mai bine de patru decenii de apărare îndîrjită a algerienilor, în 1871) istoria Saharei se contopește cu cea a actualei Algerii. Și încă un fapt, dacă mai e necesar: arabi sau berberi, algerienii din nordul sau din sudul Atlasului vorbesc limbi făcînd parte din aceeași familie lingvistică semito-hamitică. Cît privește perioada de după colonizarea Algeriei, înseși

autoritățile franceze au considerat teritoriul saharian din sudul Algeriei ca o prelungire naturală a acestei țări.

Astăzi, cînd ceasul tratativelor tu privire la acordarea independenței poporului algerian n-a mai putut fi oprit în loc, cercurile coloniale se cramponază de Sahara încercînd prin diferite manevre s-o rupă de Algeria. De ce?

### „Marea speranță...”

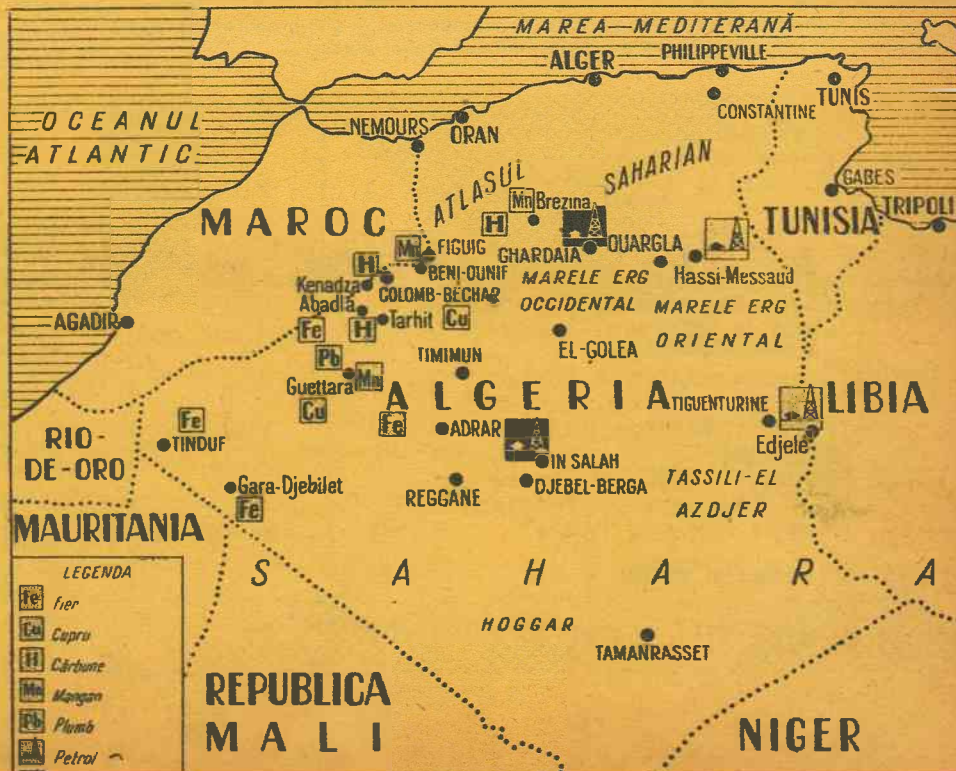
Cînd, în 1890, după încheierea acordului prin care Anglia recunoștea „drepturile” Franței asupra Saharei, lordul Salisbury a exclamat ironic: „lăsați cocoșul galic să-și ascuță ghearele în nisipul pustiului”, nici măcar coloniștii francezi nu gîndeau că deșertul saharian ar putea reprezenta și altceva decît o sursă inepuizabilă de...nisip.

Cu aproape două decenii mai tîrziu, în 1907, sub nisipul fierbinte fu găsit, în împrejurimile Colomb-Bécharului, nu departe de granița marocană, cărbune. Dar prospectări mai insistente ale subsolului saharian n-au început decît după sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, mai ales în deceniul al VI-lea, cînd imperiul colonial francez de odinioară a pornit să se destrame vîzînd cu ochii. Unul după altul ieșiră la iveală importante zăcăminte de fier, cupru, plumb, metale rare și chiar uraniu. Dar „lovitura cea mare” o constituie țîșnirea de sub nisip, în ianuarie 1956, la Edjelé, în apropierea frontierei cu Libia, a unui jet de țîței de cea mai bună calitate. Din acest moment Sahara algeriană deveni „marea speranță a Franței” — respectiv a monopolistilor francezi.

### Un pistol împotriva Africii

Dar importanței uriașelor resurse naturale ale teritoriului saharian i s-a adăugat și o alta — „strategică”. Sahara a fost transformată într-un uriaș poligon de experimentare a rachetelor și armelor teleghidate (la Colomb-Béchar) și a armei atomice „franceze” (la Reggane). Acest

**PETROL**

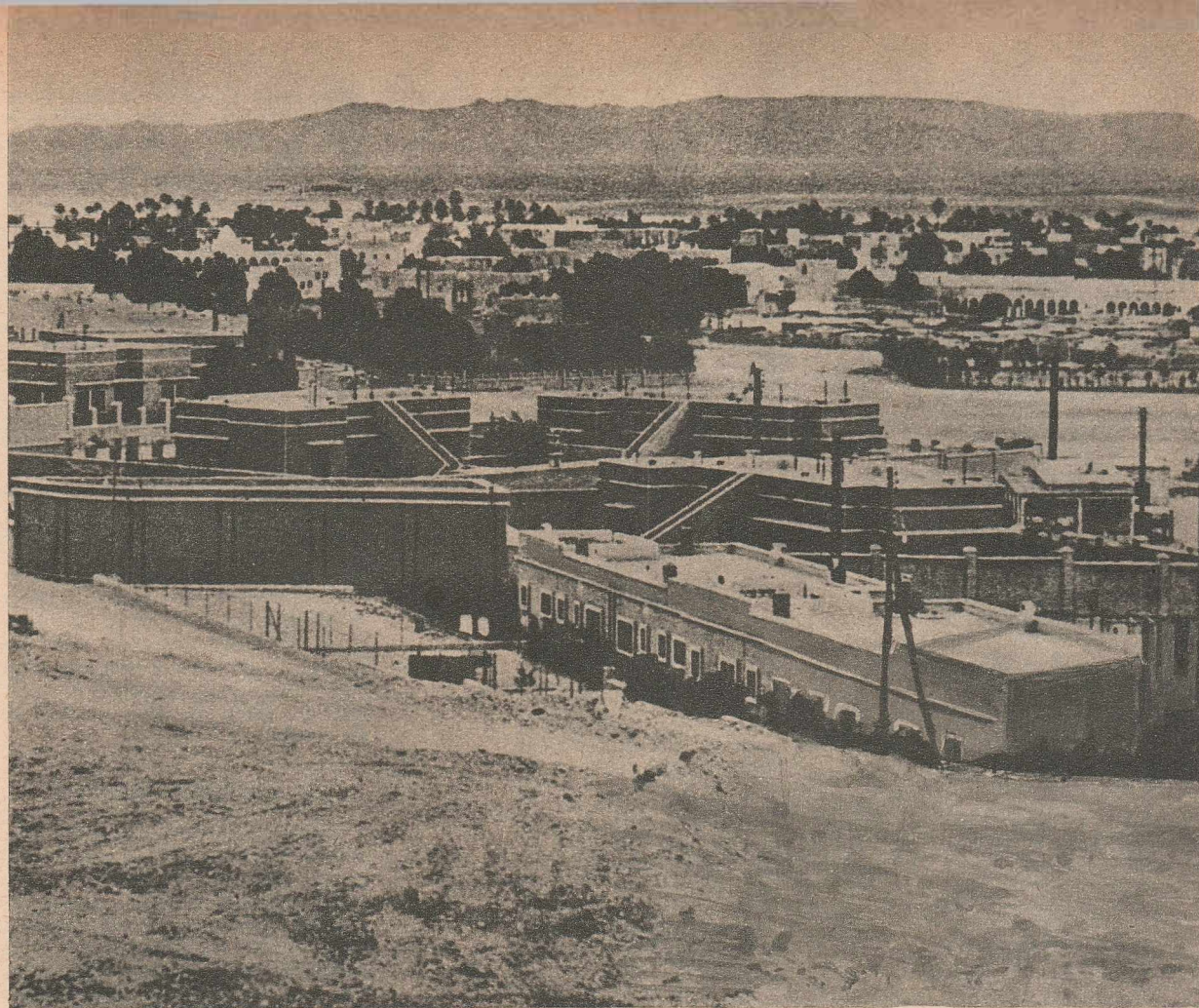


fapt este menit — după afirmația cercurilor oficiale franceze — să ducă la intrarea Franței în „clubul atomic” și, o dată cu aceasta, să-i redea — chipurile — măreția... Câtă discordanță însă între această concepție despre obținerea „măreției” Franței prin strădania de a crea monstruoasa armă de ucidere în masă și cuvintele scrise în Memoriile sale de actualul președinte al Franței, de Gaulle, după explozia primei bombe americane: „...Fără îndoială, am fost de mai multă vreme informat că americanii sînt în curs de realizare a unor explozibile atotdistrugătoare pe baza dezagregării atomului. Nu sînt atît de surprins pe cît sînt încercat de disperare văzînd născîndu-se mijlocul care va permite, poate, oamenilor, să distrugă specia umană”...

Experiențele cu armele nucleare în Sahara — pînă în prezent au avut loc patru explozii: în februarie, aprilie și decembrie 1960 și aprilie 1961 — reprezintă un pistol îndreptat împotriva popoarelor africane ce-și revendică independența. Dar, departe de a intimida, exploziile atomice din Sahara au făcut să crească și mai mult ura anticolonialistă a popoarelor africane, care sînt mai hotărîte ca oricînd să lupte pentru alungarea definitivă a colonialiștilor din Africa.

## La porțile Saharei

Cercurile monopoliste și colonialiste de pe malurile Senei n-au apucat să se bucure prea mult de „marea speranță” pe care le-o oferea „noul Texas” saharian. Firește, imediat după evenimentul de la Edjelé, o serie întregă de companii din metropolă (aproximativ 40 la număr) controlate de un grup de mari bănci franceze, în frunte cu Banca Rotschild, Banca Parisului și a Țărilor de Jos, Banca Uniunii Pariziene, Banca Lazard etc., s-au avîntat în cursa pentru petrolul Saharei. Dar deîndată s-au ivit la orizont nori amenințători: „partenerii” vest-europeni și atlantici. Compania engleză „Shell” și-a făcut prima intrare în Sahara, deținînd 65% din acțiunile societății franceze „C.P.A.” (Compania petrolului din Sahara) și 36% din acțiu-



nile societății „C.R.E.P.S.” (Compania de cercetări și exploatare a petrolului din Algeria).

Profitînd de greutățile economice ale Franței, legate de ducerea războiului colonial din Algeria, dar mai ales speculînd nevoia de sprijin pe plan politic a cercurilor guvernamentale de la Paris pentru menținerea pozițiilor Franței în colonii și în special în Algeria (inclusiv Sahara), monopolurile vest-germane și apoi cele americane și-au făcut apariția la porțile Saharei. Monopoliștilor vest-germani—ca parteneri ai Franței în „Piața comună” — nu li s-a opus rezistență. „Algeria, cu toate re-

sursele ei — scria cu resemnare revista franceză „Témoignage Chrétien” — trebuie (sublinierea ns.), asociată națiunilor Europei integrate”.

În schimb încercările de infiltrație a capitalului american s-au lovit dintru început de rezistența monopoliștilor francezi, care dintr-o experiență amară au învățat că ori de cîte ori au deschis ușile coloniilor lor „prietenilor” americani, au trebuit să fluiere pînă la urmă a pagubă, cum s-a întîmplat de exemplu în Vietnamul de sud. Dar au intrat în acțiune presiuni directe și indirecte care au avut drept rezultat... începerea de negocieri între Compania franceză de petrol și Standard Oil. Un acord între aceste două societăți a fost încheiat la începutul lunii noiembrie 1958. Două săptămîni mai tîrziu s-a dat publicității „Codul petrolifer al Organizației comune a regiunilor Saharei”, care nu constituia decît o consfințire a pătrunderii capitalului american în Sahara pe bază de „fifty-fifty” („juma-juma”). Cîteva luni mai tîrziu, în iunie 1959, în numele guvernului francez, primul ministru Debré își punea semnătura pe un decret care acorda o serie de privilegii importante în Sahara firmei americane „Esso Standard” (grupul Rockefeller). Același M. Debré, care în februarie 1958, în calitate de senator, avertizînd revoltat despre o „amenințare” la adresa „independenței economice și politice a națiunii”, interpela pe ministrul de atunci pentru problemele Saharei: „Sînteți oare informat că, în urma unor presiuni străine cu caracter politic, companiile franceze se văd nevoite în prezent să semneze un contract neavantajos cu una dintre cele mai mari companii străine?” (era vorba tocmai de Rockefeller — n.a.)...

↑  
Colomb-Bécharul, în trecut bază militară a armatei coloniale franceze și apoi un faimos lagăr de pedeapsă al legiunii străine, a fost transformat în vremea din urmă în centru de experimentare a rachetelor.

## Sahara este la urma urmelor africană

Diferitele acorduri încheiate — de voie sau de nevoie — între monopolurile franceze și cele americane, engleze, vest-germane etc. pentru exploatarea bogățiilor sahariene, ignorează cu bună știință elementul esențial: stăpînul de drept al acestor bogății este poporul algerian.

Acest fapt îl dovedesc o dată în plus o serie de recente declarații ale cercurilor oficiale din capitala Franței. Acum, cînd după aproape șapte ani de lupte sîngeroase în Algeria, cei peste 800.000 soldați francezi — înzestrați cu armament american prin intermediul N.A.T.O și sprijiniți de Bonn cu mercenari vest-germani — n-au reușit să înfrîngă lupta eroică a poporului algerian, guvernancii francezi, nevoiți să recunoască în vorbe „dreptul la autodeterminare” al acestuia, încearcă în fapt noi manevre pentru a nu scăpa din mînă teritoriul saharian. Ei și-au afirmat intenția fătîșă de a rupe acest teritoriu de Algeria, de a-și menține dominația în Sahara chiar și în eventualitatea acordării independenței poporului algerian.

«După ce timp de mai mult de un secol au întretînut mitul „Algeriei franceze” — se arată într-o recentă declarație a guvernului provizoriu al Republicii Algeria — conducătorii francezi întreprind o nouă campanie cu un nou mit.

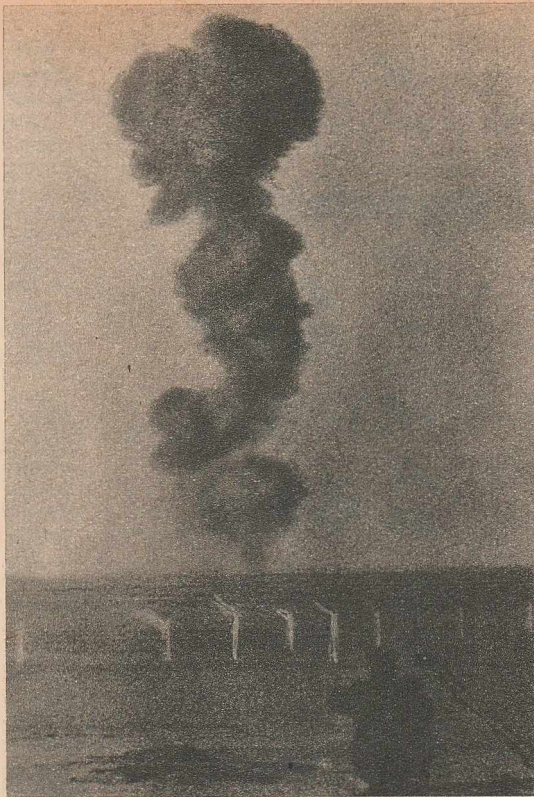
O serie de politicieni francezi și-au asigurat participarea la exploatarea bogățiilor Saharei. „Monsieur Robert Lacoste sans profession...” era de fapt de profesieune socialist de dreapta de-al lui Guy Mollet și ministru-rezident în Algeria, în cabinetul aceluiși Mollet, pe vremea cînd — așa cum atestă facsimilul pe care îl reproducem... — și-a procurat acțiuni în valoare de două milioane franci (vechi)...

| BOXH  | Industria               | Flandrin.                 |   |           |
|-------|-------------------------|---------------------------|---|-----------|
| I.251 | Monsieur HALBAN         | Heinrich, Professeur,     | 4 | 2.000.000 |
|       | Charles Floquet,        | PARIS 7°                  |   |           |
| I.252 | Monsieur LACOSTE Robert | sans profession, 4, rue   | 2 | 1.000.000 |
|       | Casimir Périer,         | PARIS 7°                  |   |           |
| I.253 | Monsieur HOSCHET Pierre | Charles, sans profession; | 4 | 2.000.000 |
|       | 8, rue Newton,          | PARIS                     |   |           |
| I.254 | Messieurs WORMS & Cie.  |                           |   |           |

Sahara algeriană este parte integrantă a Algeriei și este un teritoriu asupra căruia trebuie să se exercite suveranitatea poporului algerian ca și asupra restului teritoriului național. Locuitorii ei sînt algerieni — și nu cetățeni francezi. Încercările colonialiștilor francezi de a-i separa pe algerienii din Sahara de restul algerienilor sînt sortite eșecului, așa cum au fost toate încercările de divizare a poporului algerian».

Nici un fel de manevre nu vor putea însă împiedica apariția flămării libertății deasupra întregului teritoriu algerian. Este foarte aproape ziua cînd — așa cum scria Michel Hinker în ziarul belgian „Drapeau Rouge“ — „marile companii, guvernele coloniale și generalii atlantici vor trebui să admită că Sahara este, la urma urmelor, africană“.

Popoarele africane au condamnat cu vehemență (fotografia de jos) experimentarea bombei atomice franceze în Sahara (fotografia din dreapta).



## JEFUITORII BOGĂȚILOR SAHARIENE

### COMPANII FRANCEZE

„S.N.R.E.P.A.L.“, „C.F.P.A.“ (filială a Companiei franceze de petrol — membră a Cartelului internațional al petrolului<sup>1)</sup>), „C.P.A.“, „C.R.E.P.S.“, „S.A.F.R.E.P.“, „Francarep“ și alte societăți ai căror număr se ridică la aproximativ 40 — toate controlate de un grup bancar în fruntea căruia se află Banca Rothschild, Banca Parisului și a Țărilor de Jos, Banca Uniunii Parisiene etc.

### COMPANII ENGLEZE

„Shell“ și „British Petroleum“ — membre ale Cartelului internațional al petrolului.

### COMPANII VEST-GERMANE

„Deutsche Erdöl A.G.“, „Deutsche Schachtbau und Tiefbohrgesellschaft“, „Preussische Bergwerke und Hutten“, „Wintershall“, „Ferrosall“, „Huhn und Kold“, „Arbed“, „Indufina“.

### COMPANII AMERICANE

În special grupul petrolifer „Esso“ (Rockefeller) — membru al Cartelului internațional al petrolului — precum și unele companii miniere ca „Newmont Mining“ etc.

<sup>1)</sup> Cartelul internațional al petrolului, constituit în 1928, reunește opt dintre cele mai puternice companii petrolifere care domină piața capitalistă a produselor petrolifere — 5 companii americane, 2 engleze și una franceză.





↑  
Cofetăria „Continental” se încadrează armonios în ansamblul arhitectonic din centrul orașului.

«Am construit mult în orașul nostru: întreg „centrul civic” e nou».

Fotografii de E. GHERA

Și în orașul Ploiești se construiește din plin... Dar strada reînnoită, modernizată, ce aspect va trebui să capete? Și cum să arate bulevardul, zona verde, piațeta, parcul? Trei ploieșteni, răspunzând la ancheta „Flacării”, ne transmit sugestiile lor.

# CUM SĂ ARATE PLOIEȘTIU?

lăta ce ne comunică inginerul Florian Alexandrescu, șeful secției de sistematizare și arhitectură a Sfatului popular al orașului Ploiești:

„Am construit mult în orașul nostru: întreg „centrul civic” e nou. S-au ridicat blocuri și în cartiere mai lăturalnice. Cred că sintem în progres și în ce privește aspectul decorativ al străzii. Câteva exemple pozitive îmi stau la îndemână: noua cofetărie „Continental”, a cărei terasă, vizibilă din stradă, cu mobilă ușoară, multicoloră (executată la „Tehnolemn” Ploiești), dă un aer cochet, modern, centrului ploieștean. În Hala centrală, o notă bună pentru „Expoziția cu vânzare”, care face dovada că un bazar poate fi vesel, colorat, fantezist, păstrînd totuși o ordine și o curățenie scilicitoare. Am făcut un pas înainte și în ce privește recuzita de stradă. Folosim acum, pentru placate, suportți metalici ușori, transportabili, cu o formă plăcută și simplă. Deși nu sînt cu totul de acord cu cadrul cam pretențios folosit în centru pentru popularizarea frunțașilor în producție, îmi place totuși sistemul lipirii fotografiilor pe sticlă: prin transparența geamului se vede întregul „centru civic” ca fundal și argument pentru portret.

Dacă am făcut un prim pas în direcția recuzitei de stradă, e timpul să-i facem și pe ceilalți. Am introdus stative cilindrice pentru afișaj în centrul orașului — e bine să generalizăm sistemul. S-au amplasat pe bulevardul Independenței niște stâlpi de lumină avînd un model mai elegant, simplificat; trebuie însă să extindem înlocuirea vechilor stâlpi, începînd cu centrul orașului, unde vechiul „lampadar” se proiectează încă pe silueta modernă a blocurilor noi. Etalajele noilor magazine sînt ceva mai bune: mai desfășurate, mai luminoase. Dar de-a lungul bulevardului Republicii vitrinele unor magazine respiră încă acea atmosferă searbădă de oraș „provincial” (vezi unitatea „Textila 202”). Contribuie la această impresie de vetust și lanțul de firme mari, încărcate. Din păcate, unele firme noi — ca bunăoară cea de la Restaurantul Central — răspund uneori aceleiași preferințe pentru o decorație greoaie, aglomerată.

Aș voi să închei cu un cuvînt despre felul în care sînt păstrate noile locuințe. Mulți cetățeni din noul cartier Găgeni — și exemple ca-



racteristice am văzut destule în str. Iulius Fucik — își întrețin foarte îngrijit casele și spațiile verzi din jurul lor. În schimb, bunăoară, locatarii din str. Vasile Lupu 16, Blocul A, se pare că n-au înțeles prea bine ce înseamnă proprietatea în comun asupra spațiilor verzi: unul dintre ei și-a „însușit” o parcelă, a îngrădit-o și și-a făcut grădina particulară de zarzavat. Zona verde trebuie folosită de toți, trebuie îngrijită spre folosul tuturor“.

★

**Tov. Gheorghe Lazăr, rectificator-mecanic la Rafinăria nr. 3 Ploiești, ne transmite câteva din părerile lui:**

„Există în orașul nostru o zonă verde cu care ne putem mândri: e vastul parc unde „cresc” instalațiile strălucitoare ale Rafinăriei nr. 3. E o frumusețe și o desfătare să lucrezi în asemenea condiții. Pentru întreținerea parcului, noi am creat o seră specială; anul acesta vom planta în parc 200.000 de rădăcini de flori... De-a lungul și în afara gardului care împrejmuiește întreprinderea am creat o altă zonă verde, unde am plantat sute și sute de tei, plopi și circa 1.500 de trandafiri. Dar, spre regretul nostru, încă nu e peste tot la fel: în fața gardului întreprinderii de prefabricate metalice și în fața Fabricii de oxigen se întinde un maidan îngust, nenivelat... Nu e păcat?

Aș dori să mai vorbesc și despre locurile de plimbare ale ploieștenilor. Bulevardul Independenței, care leagă centrul de gară și unde ploieștenii obișnuiesc de mult să se plimbe, nu e destul de bine întreținut. Ar trebui să îngrijim mai bine peluza, să facem revizia conștiincioasă a băncilor. Și ștrandul nostru lasă de dorit din punct de vedere igienic și estetic. Ce e de făcut? Tineretul nostru are nevoie de un loc civilizat și frumos ale recreare și plimbare. Anul trecut, salariații din instituția noastră au prestat 7.000 de ore muncă patriotică pentru amenajarea unui parc cu lac la Bucov. Părerea mea este să strângem și anul acesta forțele și să ducem la bun sfârșit lucrările începute. În centrul orașului avem câteva mici grădini plăcute (cum e, de pildă, grădinița ce poartă numele lui Caragiale). E în curs de plantare și o altă grădiniță în centrul civic. Aici aș avea însă o întrebare: în mijlocul grădini-

ței se ridică patru chiupuri uriașe, din plasă metalică, în care se întrețes mușchi și plante agățătoare. Oare aceste vase nu sînt prea voluminoase și prea numeroase pentru perspectiva unei piațete? N-am fi fost mai aproape de frumusețe, dacă eram mai modești?”

★

**Ion Doda, director administrativ al Rafinăriei nr. 3 Ploiești, răspunde la aceeași anchetă:**

„Țin să spun și eu un cuvînt despre localurile din orașul nostru. Avem restaurante care corespund cerințelor zilei de azi (cum e, de pildă, restaurantul Gării de Sud). Au rămas însă și unități care, datorită unei organizări defectuoase, nu sînt pe placul nostru. Astfel, în fața Rafinăriei nr. 3 se află un bufet cu mese neacoperite, împrăstiate în cîmp deschis, în bătaia vîntului și a prafului. Lipsa de ținută a unui asemenea local nu corespunde cîtuși de puțin cu aspectul general al orașului nostru. În aceeași ordine de idei, încă o sesizare: magazinul „Alimentara” din Gara de Sud s-a transformat într-un... bufet fără ospătari. Oamenii cinstesc sticle de bere la fața locului, aglomerîndu-se în fața ieșirii și în stradă. E un aspect nepotrivit pentru anul 1961, cu atît mai mult cu cît ne aflăm în apropierea unei gări reconstruite, într-un cartier



«În Hala centrală, o notă bună pentru „Expoziția cu vînzare”, care face dovada că un bazar poate fi vesel, colorat, fantazist, păstrînd totuși o ordine și o curătenie scîlbitoare».

cuprins într-un vast plan de construcție și înfrumusețare.

Un cuvînt și despre recuzita de stradă. Iată, găsesc foarte pozitivă, și din punct de vedere utilitar dar și estetic, înființarea, în Hala centrală, a unor mici vitrine vopsite în albastru deschis, unde se desfac produsele lactate. Oare nu s-ar putea găsi o soluție mai... decorativă și pentru punerea în vînzare a „lozului în plic”, care se vinde astăzi la noi în oraș pe la colțuri de stradă, cu ajutorul unor mese sărăcicioase și al unor borcane prăfuite?”





Schița de mai jos a fost scrisă în urmă cu un sfert de veac, în anul 1936. Ea a apărut în „Adevărul Literar” (1936) și a fost reproducă în „Pueblo” — Madrid (1937) și „Desteparea” — Detroit, S.U.A. (1938). De asemenea a fost difuzată de Radio-Tiraspol (1938). În același an a apărut și în volumul „Camaradul Ștrul”. După 25 de ani autorul se reîntoarce pe aceleași meleaguri ale inspirației, pentru a-și regăsi eroii. Noile sale impresii sînt redată în scurtele însemnări cu care și-a completat schița, adăugîndu-i un al doilea final.

de Maria ARSENE  
Ilustrații de Tia PELTZ

Îmi este vecină... Locuiește în fundul curții alăturate, într-o magazioară dărăpănată, învelită cu tînichete și table ruginite, care clămpăne, rîd, cîntă și scrișnesc la cea mai ușoară adiere de vînt. Șandramaua, încropită din scînduri și capace putrede, nu are ușă. Se intră printr-o deschizătură îngustă — puțin mai înaltă ca un stat de om — ce nu te lasă să ghicești dacă înadins a fost așa croită ori se datorește lipsei de material. Dar acest amănunt e fără de importanță. Interesează doar faptul că Fetița sălășluiește în acest grajd. Față de munca ce o depune, locuința e, desigur, insalubră și chiar inestetică. Dar ea nu-i de fel pretențioasă, ci se mulțumește cu te miri ce: o fărîmă de acoperiș și un pumn de ovăz.

Ați ghicit că Fetița e un cal. Adică, la drept vorbind, cal nu prea este ea, deși toți o cred și o numesc astfel. Fetița ar fi — cum să spun — iapă. Însă dacă i se zice cal... Fie și cal. Numai grămăjoara de grăunțe să nu-i lipsească seara, cînd vine spetită de la muncă. Vedeți însă că, de cele mai multe ori, în loc de mina de ovăz sau de porumb, nu găsește în fundul trocului decît un boț de mămăligă

rece. Credeți că face gălăgie? Că se revoltă și începe să zbiere: „Dați-mi de mîncare! Dați-mi dreptul meu, după douăsprezece ore de muncă!” — ori alte mai mult sau mai puțin drepte reclamații? Nu. Tace. Se resemnează, așa cum se poate resemna o iapă filozoafă și, după ce hăpăie doar de cîteva ori din coltucul auriu de mălai, se apucă liniștită să roadă cu dinții ei rari și galbeni marginea trocului. Nu cred ca trocul să aibă vreun gust. Dar cînd nu ai ce mîncea și îți e cu orice chip să nu-ți pierzi obișnuința mestecatului...

Tare mi-e milă de biata Fetița. E atît de slabă, încît uneori, cînd o privește opintindu-se prin noroaie, sforțîndu-se să tragă căruța lungă ca un sieri, am impresia că va irumpe prin pielea-i erăpată și tăbăcită. Cum poate să facă cele zece drumuri pe zi, cîrînd metrul cub și jumătate de nisip din dealul carierei pînă la fabrica de geamuri?

Am văzut-o odată sosind în fața muntelui de pietriș din curtea fabricii. Înainta cu grumazul frînt, capul mătîrînd praful șoselei. Ochiul bulbucați ea două cepe îi ieșeau din orbite, iar limba îi atîrna moartă,

într-o parte. Părea o arătare, o dihanie monstruoasă din basme.

S-a oprit. Inima-i ghiంటea cu furie coastele deșirate. Respira cu greu. Se observa bine că se prăbușise pe drum, căci un genunchi îi sîngera. Grupul cărușailor cu cai mai de bogdaproste, sosiți cu mult înaintea, îi împinără cu glume, haz și insulte:

— Ptri! Ptri! Ptri! Ține-ți armăsarul, iancule!

— Ho-ho-hoo! Săriți că-i rupe șleaurile!

— Mîna încet, iancule, că n-o mai prinzi... Acuși zboară...

Iancu?

El ar fi proprietarul Fetiței, deși nu prea știu bine dacă Fetița este a Iancului ori Iancu al Fetiței... Căci, să vă spun: nea Iancu — care îmi este vecin, la fel ca și Fetița — are nu mai puțin de opt copii. Cu nevastă-sa sînt zece suflute. Vă dați seama ce înseamnă zece guri care trebuie hrănite de patru picioare bătrîne, tremurînde, și o pereche de plămîni terciuți? Așa că mai cîrînd Iancu — cu întreaga lui familie — e al Fetiței, decît ea a lor.

Salariul „calului-iapă” susținător de familie este de lei 50 pe ziua lucrătoare. Puțin, nu? Ei... Pe vremuri, mai acum nițiva ani, plata se socotea în dușă, pentru că iapa era mai fină, iar burțile tîncilor mai puține. Dar din an în an contravaloarea deșelării Fetiței scăzu în raport invers cu numărul plozilor turnați cu o regularitate matematică, la fiecare douăsprezece luni, de fața Iordana. Prin acești oameni am aflat că așa mai mincinoasă și mai nerușinată aicală este: „Înc-o burță, înc-o turță!”

Și astăzi, după cum vă spusese, porția convenită Fetiței s-a redus mereu, înghețată de o nouă gură de gungurea neștiutoare, cerîndu-și dreptul la viață. Toate acestea, iapa cu coastele deșirate și șalele frîntele știa. De aci resemnarea, lipsa de revoltă și — de ce nu? — poate chiar mulțămirea. Adică un animal să nu aibă sentimentul facerii de bine? Să fie acest sentiment exclusiv omenesc? Eu afirm contrariul. Căci îl cîntec în ochii ei atunci cînd, primită cu țipetele de joacă și bucurie ale copiilor, sleită de foame și răcoasă, intră încetisor în ograda lui de uluci. Ea îi privește lung — ar trebui să vedeți cum privește Fetița — și își freacă botul de spinările lor.

Iar a născut țafa Iordana, aducînd pe lume o fărîmă de carne roză, care la primul contact cu viața a și început să facă scandal. E un băiat.

Nea Iancu așteaptă curios evenimentul, în cîrciuma lui Niculae. Adică, nu așteaptă chiar evenimentul — care, oricum, trebuie să se producă — ci doar „sexul” lui... Un copilaș i-a adus fugața vestea. Cărușaul a oftat adînc, s-a scărpinat îngîndurat în cap și a mai cerut, în cîntec „evenimentului”, înc-o stert de „prună”.

Într-un tîrziu s-a îndreptat spre casă. A intrat binișor în curtea pustie. Din odăiță se aude scîncetul noului-născut și șușoteala mamei. În fund, în șoproneață, Fetița își roade ea de obicei trocul. Printr-o spîrtură din acoperiș, o rază de lună îi mîngîie cu un deget de aur coama.

Nea Iancu a rămas o clipă nemișcat, nehotărît încotro s-o ia. Pășește apoi spre grajd. Iapa l-a simțit și și-a ciulit urechile. Cu glas încet și necăjit, el îi vorbește tovarășei de muncă, în timp ce și plimbă palma pe spinarea ei:

— Ce-i, fata taichii? Ți-e foame? Ai vrea un cășel de grăuncioare?...

Tăcere.

Plînsetul pruncului izbucnește deodată, puternic, icnit ca din foale, umplînd curtea de larmă.

Fetița întoarce capul. Nea Iancu se ferește s-o privească în ochi. Nu știe cum, dar pare că îi e rușine... Cu nasul în pămînt, mormăie încet:

— Încă unul... Sîntem unsprezece acum, porumbița moșului...

Ea l-a înțeles. Își culcă botul pe umărul lui și zvirle, în noapte, un nechezat lung și tremurat...

1936

Mi-a fost vecină. A locuit în fundul unei curți alăturate, într-o magazioară dărăpănată, învelită în tînichete și table ruginite care clămpăneau, rîdeau, cîntau și scrișneau la cea mai ușoară adiere de vînt...

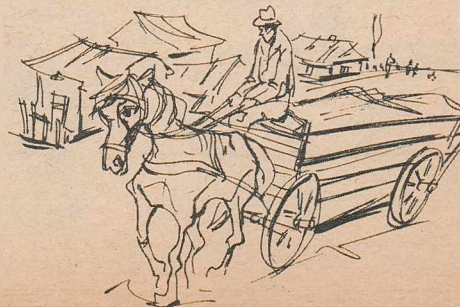
M-am oprit în fața casei unde locuise cu cîntec nea Iancu. Nea Iancu cel cu nouă copii, fostul proprietar al Fetiței. Dacă n-ar fi calcanele caselor noi din dreapta și stînga magherniței ori stîlpii luminii electrice ar putea spune că nimic nu s-a schimbat din vechea locuință a cărușailor. Așeși curte largă, bătătorită de pietor și tivită cu strat de mărăciul pe de margini, același dud prăfuit de colb și anemie, străjuind lîngă puțul cu roată. Cosmelia cu ochii ferestrelor cîntec în frunte de copil s-a mai îngropat parca cu un cot iar acoperișul de șifă putredă a prins de-a binelea culoarea verde-albastră a cerului.

În fund, șoproneața Fetiței. Cu trocul de apă și ieslea ea și acum douăzeci și cinci de ani, să juri că o așteaptă să sosescă, afîrșită de puteri, hămesită de foame, de la cariera de nisip.

A murit nea Iancu în preajma războiului. La o lună, țafa Iordana, care-l luase locul pe capra cărușei, a găsit-o pe Fetița țepană în șoproneață. Cu picioarele întinse spre ușă, caldă încă.

A plîns văduva. Au jeli-o copiii. Însotită de toată pustimea din mahala, pe care a cărat-o pe spate sau în căruță, Fetița a luat drumul către maidanul din spatele Vărrariei. Au îngropat-o acolo. Țafa Iordana i-a pus un semn la capăt: un pui de salcîm. Copiii care s-au jucat prin preajmă i-au păstrat numele: maidanul Fetiței.

A venit războiul. S-a făcut pace. Alte generații de copii s-au ridi-



cat. Au crescut și ei. S-a priment copilaria. Au rămas amintirile. Cu timpul s-au aburit și ele...

Plecuse de mult în lume, cu cei nouă copii, țața Iordana, văduva. Nimeni nu știa unde. Nimeni nu mai auzise de ei.

Au trecut anii...

Într-o vară — după cum îmi spun doi dintre vechii vecini ai lui nea Iancu — a oprit pe uliță o mașină cu număr de București. Au coborât din ea doi flăcăi de toată frumusețea. Unul îmbrăcat în haine albastre de oraș, cu părul inele dat pe spate, pantofi cu talpă groasă și ochelari de soare; celălalt, în uniformă de ofițer aviator. Au privit la casa în care a locuit nea Iancu, apoi au intrat în curte. Un dulău le-a sărit înainte. L-a potolit chiriașa.

— Pe cine căutați dumneavoastră?

— Cei doi n-au răspuns pe dată, ei au continuat să privească curtea, șoproneața. Apoi unul dintre ei, ofițerul, întrebă:

— Dumneata stai de mult aici?

— Nu, m-am mutat de curind.

— Și-nainte?

— Un perceptor de la Gostinu.

Cine sînteți?

— Cătoroi. Nu vă supărați, ne dați voie să intrăm puțin în casă?

— Poftiți.

Au intrat. Apoi au feșit și au trecut în grajd. Gazda turuia, curioasă:

— E gata să se dărime șoproneața.

Au vrut să fimuțăm în ea, dar plouă prin acoperiș. Proprietarul e la țară. Nici nu vine să-ndă de reparații. Au trecut mulți chiriași pe-aci și de la țoți a luat gologanul dumnealui, domnul Costache.

Dar nici noi n-o să mai luăm prea mulți purici... Omul meu lucrează în port. La dans de petrol. La toamnă, ne mutăm în blocurile noi.

După ce om plecă, nu mai intră nimeni în dărîmătura asta. Se demolează. Are să se facă un sărculeț sau bloc muncitoresc...

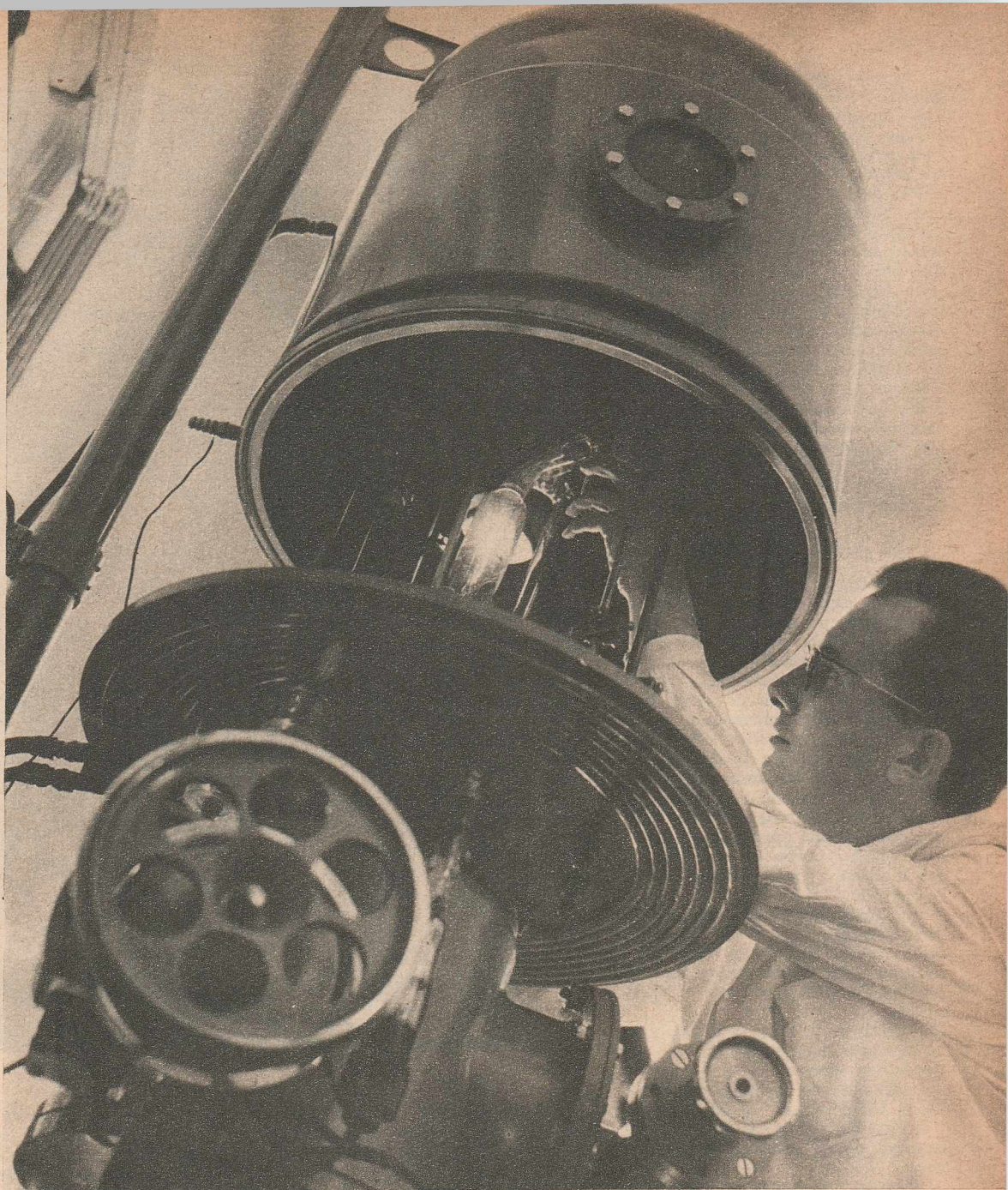
Civilul și ofițerul au fotografiat casa, au mulțumit pentru îngăduință și au plecat. În dăsul țărâriei au căutat iarăși nu se știe ce și au găsit oțiva băleți care se jucau pe terenul de sport dacă știu unde-i ori au auzit cumva de un sălcim răsădit cu mulți ani în urmă...

Sînt mulți sălcimi și copaci feluriți în jurul stadionului. Cum să ghicești care dintre ei și-a prins mai întii rădăcinile pe dedesubt?...

Ofițerul și civilul s-au urcat iarăși în mașină, pornind repede spre șoseana betonată care duce pînă în Capitala țării și, de acolo, mai departe, în țară.

★

Abia la o săptămînă s-a aflat în cartier că civilul era inginer, frate cu locotenentul, și amîndoi feciori de-ai lui nea Iancu. Că mai au frați prin școli și slujbe. Că maică-sa, țața Iordana, spălătoreasă pe la cucoane, a murit îndată după război, lăsînd copiii singuri. Dar că statul, comuniștii...

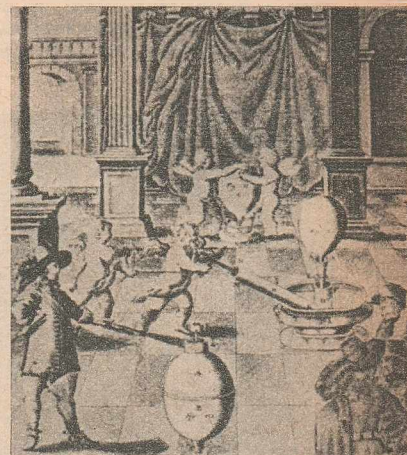


Montarea unei pompe de ionizare este o operație care solicită multă atenție. Rezultatele răsplătesc însă eforturile pe care le cere experiența...

# LA CEA MAI...



Vestita experiență a emisferelor de Magdeburg. Cele opt perechi de cai nu reușesc să desfacă sfera din care aerul fusese scos cu ajutorul pompei lui Guericke.



Pompa inventată de primarul orașului Magdeburg a fost descrisă pentru prima oară de Kaspar Schott în lucrarea „Mechanica Hydraulica Pneumatica” (1657), de unde am produs această stampă.

# joasă presiune

Orășelul german Magdeburg a rămas celebru din ziua când, în anul de grație 1654, preacinstitul primar Otto von Guericke, pentru care științele fizice erau cel puțin tot atât de însemnate ca și administrarea burgului, a pus să se înhame opt perechi de cai la o sferă metalică alcătuită din două părți îmbinate fără a fi lipite una de alta. Cîte patru perechi de cai de-o parte și de cealaltă s-au opintit, biciuiți din răspuțeri, fără să reușească a desface sfera din care aerul fusese scos cu ajutorul pompei inventate de însuși domnul primar.

Experiența lui Guericke, una din cele mai spectaculoase care se făcuseră vreodată, a dat primarului din Magdeburg dreptul de a fi înscris în istoria fizicii, alături de Galilei și Toricelli, ca părinte al tehnicii vidului.

## O mică precizare

este binevenită înainte de a porni pe căile și astăzi destul de puțin cunoscute ale „cele mai joase presiuni”. Prin noțiunea de „vid” se înțelege un mediu în care aerul sau un gaz oarecare este foarte rarefiat. Denumirea de „vid” este de fapt necorespunzătoare realității, deoarece în univers nu poate exista vreun spațiu în care să nu fie „ceva”. În legătură cu aceasta un bătrîn savant, specialist în tehnica presiunilor scăzute, a făcut cîndva o glumă spunînd:

— Dacă-i vorba pe așa, pot să mă laud că o viață întregă m-am ocupat de... nimic.

Cu toate acestea, vom folosi cuvîntul vid pentru că a devenit foarte uzual și, astăzi mai ales, a ajuns să fie destul de aproape de înțelesul noțiunii pe care o reprezintă.

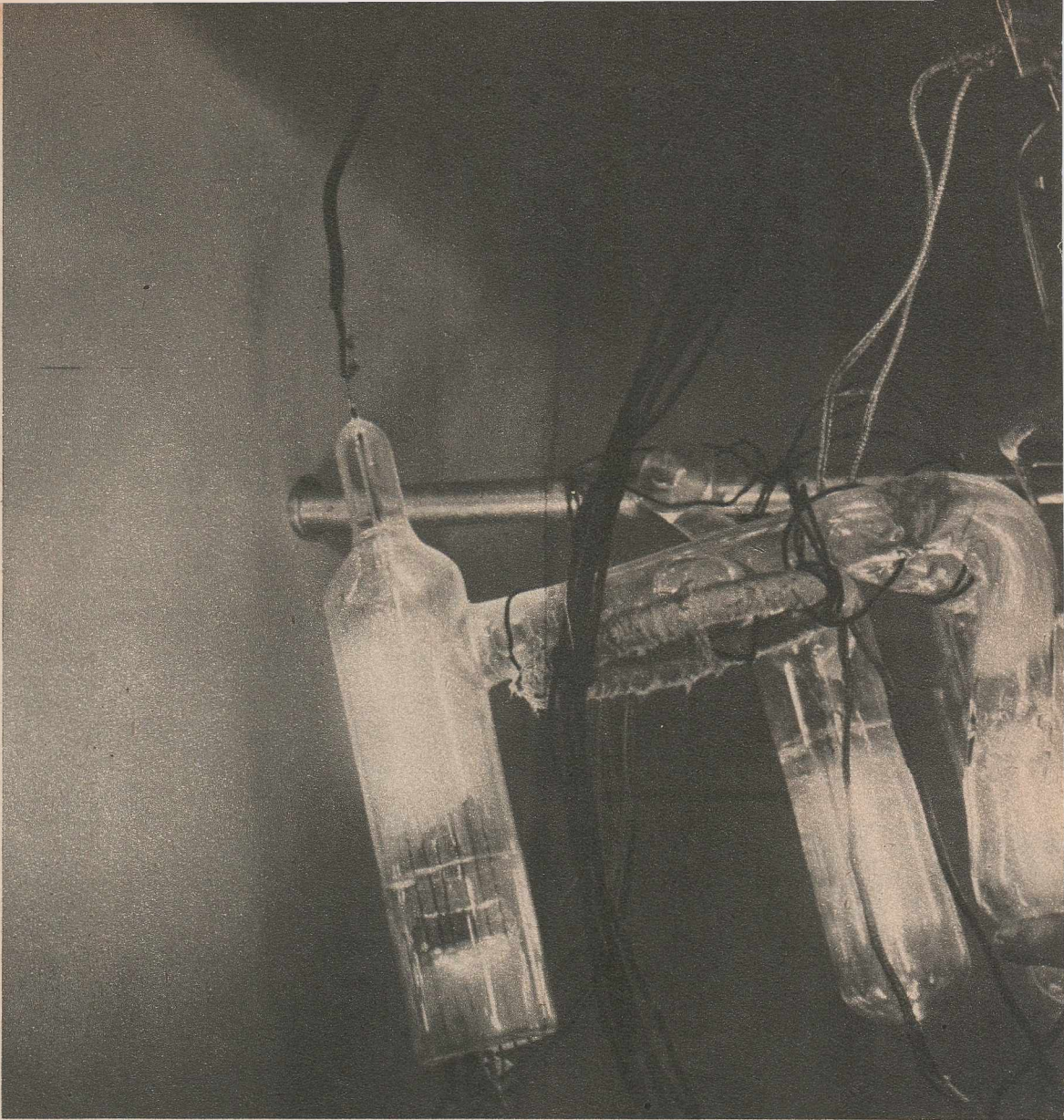
Unitatea de măsură a presiunii se numește torr și echivalează cu presiunea exercitată de o coloană de mercur avînd înălțimea de 1 mm la o temperatură de zero grade Celsius. Presiunea atmosferică la nivelul mării este de circa 760 torr.

Tehnica modernă a reușit să realizeze presiuni din ce în ce mai scăzute, astfel încît vidul, la diferite trepte, a ajuns să ne însoțească permanent în viața de toate zilele.



Această piesă, în aparență simplă, care intră în componența unei pompe ionice, este reprezentanta unei din performanțele tehnice ridicate, obținute de „vidiști” de la I. F. A.: sudura metal-ceramică.

Se face ultima verificare a tubului de experiență. În acest moment, manometrul indică o presiune egală cu 0,000,000,000,000,1 din presiunea atmosferică!



Becurile electrice, reclamele luminoase, tuburile electronice ale aparatului de radio sau ale televizorului, iată numai cîteva dispozitive care folosesc vidul. Aceasta îndreptățește aprecierea potrivit căreia utilizarea tehnicii vidului este

## o caracteristică a secolului al XX-lea

O serie întreagă de tehnici de cercetare sau industriale sînt astăzi de neconceput fără tehnica vidului. Tehnica sateliților și a navelor cosmice, cea nucleară, unele procese din industria siderurgică, chimică, petrochimică, alimentară, optică, a construcțiilor etc. fac parte din această categorie. Vidul este necesar în asemenea cazuri deoarece existența aerului la presiunea atmosferică are o influență dăunătoare asupra proprietăților unor materiale. Evacuarea aerului permite înlăturarea influențelor dăunătoare și creează condiții pentru apariția unor fenomene cu totul noi. Într-adevăr, evacuînd aerul dintr-o incintă, de pildă, este posibil să încălzim în cuptoare speciale materiale metalice și nemetalice pînă la o temperatură suficientă pentru a le provoca evaporarea. În aer, la presiunea atmosferică, ele s-ar oxida pînă la distrugere. În vid însă, o dată evaporate, aceste materiale se depun pe suprafețe reci care se află în aceeași incintă, formînd așa-numite pături subțiri, cu proprietăți electrice, magnetice, optice, în general cu totul deosebite de cele ale materialului din care au fost evaporate.

Pe același principiu al înlături-

rării influenței nocive a aerului asupra materialelor aflate la o temperatură ridicată se bazează folosirea tehnicii vidului într-o serie de etape ale procesului de fabricație a elementelor cu semiconductoare: diode, redresoare și transistoare.

Ultimul congres internațional de specialitate a precizat că în întreaga lume

## 1.500.000 de persoane se ocupă de tehnica vidului

În rîndurile acestora se află și mînunchiul tinerilor și entuziaștilor „vidiști” de la I.F.A. (Institutul de fizică atomică) din București. Rezultatele muncii acestui colectiv, cu toate că nu reprezintă decît un început, sînt foarte rodnice. Descrierea lor ar necesita pagini întregi și, firește, nu ne putem permite acest lux. Vom aminti însă o împrejurare semnificativă, o controversă prin cîștigarea căreia specialiștii de la I.F.A. au pășit „cu dreptul” în arena științifică internațională.

Discuția a avut loc în 1959 în coloanele revistei germane „Vakuum Technik” care apare la Berlin. Cu cîtva timp înainte fusese ră comunicată în revista engleză „Journal of Scientific Instruments” rezultatele lucrărilor efectuate la I.F.A. pentru obținerea unei presiuni egale cu 0,000,000,000,000,1 din presiunea atmosferică, deci un vid de categoria „ultra înalt”, cu dispozitive simple și după principii originale. Această presiune a fost

obținută cu viteze relativ mari de pompare și menținută timp de 20.000 ore, ceea ce iarăși reprezintă o performanță foarte bună.

Doi specialiști englezi, Baker și Yarwood, au publicat curînd după aceea în revista berlineză un articol în care puneau la îndoială rezultatele obținute la București. Este greu de presupus că se pot obține asemenea rezultate pe baza principiilor și metodelor expuse! — afirmau ei.

Această replică a avut ecou și, așa cum se obișnuiește în lumea științifică, în jurul ei s-a iscat o discuție aprinsă. Adîncind fundamentarea teoretică, tinerii specialiști romîni au demonstrat din nou justetea principiilor care stau la baza rezultatelor pe care le obținuseră.

Mai tîrziu un alt englez, Carter, a intervenit confirmînd prin propriile sale experiențe principiile puse în discuție. Fizicienii de la I.F.A. raportaseră un succes important.

Vizitînd laboratorul de tehnica vidului de la I.F.A. ești pus în fața a numeroase dispozitive create în acest laborator: pompa de ionizare, pompa de descărcare, pompa ionică cu titan etc. Toate acestea reprezintă un mînunchi de

## noutăți științifice și tehnice

Într-adevăr, cu materialul cules în acest laborator s-ar putea întocmi o interesantă rubrică de știri științifice. Se studiază aci probleme legate de mecanismul de pompare al diverselor tipuri de pompe ionice,





...tît în vederea înțelegerii profunde  
fenomenelor cît și pentru a se  
obține performanțe superioare la  
pompele construite în laborator.  
Se studiază probleme legate de  
variația, o dată cu temperatura,  
a lucrului de ieșire, cu alte cuvinte  
a energiei necesare ieșirii unui elec-  
tron liber dintr-un metal. Re-  
zultatele obținute în această direc-  
ție au adus autorilor premiul  
„Gheorghe Lazăr” al Academiei  
R.P. Romîne. Diferite aspecte ale  
transformării directe a energiei  
termice în energie electrică, temă  
de o importanță covârșitoare pentru  
energetica viitorului, rețin de ase-  
menea atenția cercetătorilor.

Ce înseamnă, de fapt, transfor-  
marea directă a energiei termice  
în energie electrică? Înseamnă  
utilizarea căldurii, de pildă a celei  
produse de reactorii nucleari, fără  
binecunoscutul proces de trans-  
formare a ei în energie mecanică și  
apoi electrică. Înseamnă un ran-  
dament (calculat teoretic) de cel  
puțin 30%, înseamnă o mare sim-  
plificare a instalațiilor. Iată un  
exemplu actual, deși bazat pe alt  
principiu: bateriile solare insta-  
late la bordul navelor cosmice  
transformă direct energia calorică  
primită de la Soare în energie elec-  
trică.

În laboratorul de tehnica vidu-  
lui se fac experiențe în legătură cu  
sudurile metal-ceramică, experien-  
țe care au suscitât interes și peste  
hotare.

Se studiază de asemenea însuși-  
rile ionilor moleculei complexe  
de hidrogen  $H_2^+$  și  $H_2D^+$ , molecule  
formate din trei atomi de hidro-  
gen obișnuit și, respectiv, doi atomi

de hidrogen obișnuit și unul de  
deuteriu (izotop al hidrogenului).

Aceste molecule complexe sînt  
deocamdată foarte puțin cunoscute.  
Ele au apărut la I.F.A. cu prilejul  
unor experiențe efectuate cu ome-  
gatronul, un dispozitiv complex  
pentru determinarea compoziției  
amestecurilor de gaze la presiuni  
foarte scăzute. Au apărut — așa  
cum se petrec adesea lucrurile în  
știință — din întâmplare. La ce va  
duce cunoașterea lor mai profundă?  
Deocamdată nimeni nu poate răs-  
punde la această întrebare.

Există însă întrebări la care  
„vidiștii” pot da răspunsuri foarte  
precise. Una dintre aceste între-  
bări, pe care le-am pus-o, se refe-  
rea la perspectivele extinderii teh-  
nicii vidului în industrie. O per-  
spectivă apropiată este construirea  
unei instalații pentru tratarea în  
vid a oțelurilor aliate, ceea ce va  
determina ridicarea simțitoare a  
calității lor. O altă perspectivă —  
mai puțin apropiată însă — o re-  
prezintă construirea, la I.F.A., a  
unei instalații de sudură, topire și  
sintetizare în vid cu ajutorul unui  
fascicul de electroni. Se urmărește  
prin aceasta realizarea unui dispo-  
zitiv cu performanțe tehnice înalte,  
corespunzătoare evoluției actuale a  
industriei noastre.

Deocamdată atât. Probabil că se  
pleacă de la vorba bătrînească  
„puțin dar buș”. Un lucru este  
însă evident. Abordînd cu sigu-  
ranță de sine domeniul presiunilor  
foarte scăzute, colectivul „vidiștilor”  
de la I.F.A. lucrează la...  
presiune maximă!

**A. COSTA**

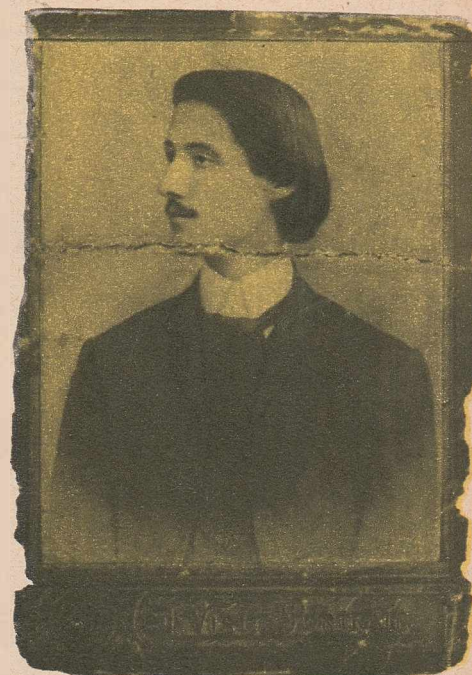
Fotografii de Eugen IAROVICI

# București-Paris pe bicicletă

**10 ZILE ȘI 6 ORE, RECORD  
STABILIT DE ROMÎNUL C. CANTILI  
ÎN ANUL 1900**

Începuturile ciclismului în România se si-  
tuează în ultimul deceniu al veacului trecut.  
Cunoscut la început sub denumirea de  
„sport pe velociped”, ciclismul și-a cîștigat  
mulți adepți încă de pe atunci. Printre a-  
ceștia pot fi amintiți C. Cantili, Alois Pucher  
și N. Crihălmeanu, sportivi ce s-au impus  
printre cei mai reprezentativi cicliști ai  
Europei de la începutul secolului al XX-lea.

C. Cantili s-a afirmat printre fruntașii  
ciclismului românesc încă înainte de primul  
concurs internațional de pe velodromul de  
lemn de la Șosea, din 1896. După ce Alois  
Pucher a făcut în 1897 prima cursă ciclistă  
București-Paris în 24 de zile, C. Cantili,  
care era principalul lui concurent în între-  
cerea pe velociped, s-a hotărît să stabilească  
un record de timp pe această distanță.  
Tentativa i-a reușit, așa cum veți vedea din  
rîndurile ce urmează. Ne îngăduim doar să  
amintim că C. Cantili a rămas o figură bine  
cunoscută a ciclismului românesc pînă la  
adînci bătrînețe și că în 1936 îl aflăm ca  
participant, în afara concursului, între aler-  
gătorii „Turului Romîniei”.



**C. Cantili. Fotografie făcută  
înainte de a pleca în cele-  
bra lui cursă ciclistă Bucu-  
rești-Paris.**

„Ai ajuns un velocipedist frun-  
taș, dacă nu cel mai bun” — îi  
scria o dată lui Constantin Can-  
tili un prieten al său. Prietenul  
acesta era Alexandru Macedonski.  
Admirația poetului pentru asul  
„velocipedist” începuse în 1894,  
cu prilejul unei curse făcute îm-  
preună de la București la Brașov.  
După un timp au început să  
discute proiectul unei curse cu  
adevărat îndrăznețe: străbateră  
în 10 zile a distanței de  
2.720 km care desparte Bucu-  
reștiul de Paris. Pentru realizarea ei  
se hotărî în cele din urmă numai  
C. Cantili, care și începu antrena-

mentele pe distanța București-  
Cîmpina.

În sfîrșit sosi și data fixată pen-  
tru start: 24 august 1900. O zi  
fără nori și cu un soare strălucitor.  
Încă de dimineață, de la ora 7,  
în piața Teatrului Național se a-  
flau o mulțime de curioși și aproape  
toți bicicliștii bucureșteni, veniți  
aici pentru a ura eroului zilei drum  
bun sau chiar pentru a-l însoți  
o oarecare distanță.

Ora plecării a sosit. O comisie  
a notat în carnetul ce va urma  
să-l însoțească pe Cantili, pe tot  
parcursul: „Dl Constantin Cantili  
din București a plecat spre a sta-

bili recordul București-Paris, 2.720 kilometri, în 10 zile, pe bicicleta Gladiator. Plecarea s-a făcut în prezența noastră, astăzi, 24 august, anul 1900, la 7 ore jumătate din Piața Teatrului“.

În mijlocul aclamațiilor C. Cantili porni urmat de vreo 50 de cicliști, spre șoseaua Kiselev. Să-l însoțim și noi, parcurgând interesantele notații pe care ciclistul le-a făcut zi de zi în această originală călătorie. Iată ce a notat (în stilul și cu ortografia specifică epocii) Constantin Cantili:

„Dimineața era răcoroasă, dar fermecătoare. Grupa noastră creștea mereu, sporită de numărul cel mare al pedaliștilor care ne pîn-deau aparițiunea“.

Cicliștii pedalau, lăsînd pe nesimțite în urma lor castelul neisprăvit al lui Bibescu Vodă, vestita pădure de odinioară Mernani, încă de pe atunci devastată de lăcomia proprietarilor ei care, după cum consemnează Cantili, „pentru o pungă de aur au lăsat ca pomii să fie nu numai tăiați, ci și deșrădăcinați“.

La Otopeni, la hanul lui Vasile, cei mai mulți dintre cicliști își iau rămas bun de la confratele lor pe care continuă să-l însoțească mai departe numai zece pedalatori. După Ploiești rămîn doi; împreună cu ei face popasul de noapte la stația de poștă „Două circiuri“. C. Cantili descrie cu mult pitoresc drumul pînă la Sinaia, care se așterne cînd pe lîngă Prahova „furioasă și bolovănoasă, cu doine răzvrătite“, cînd agățat pe coasta unui munte „rîpos și înflorit de vine bazaltice“.

După Predeal, C. Cantili își continuă călătoria singur. O ploaie torențială, apoi un vînt puternic îi stau împotrivă, dar el pedalează mai departe. Timiș, Brașov, Făgăraș sînt depășite, în timp ce „șoseaua se face mereu mai bună și eu mă duc mereu mai iute. Alergarea mea se schimbă în fugă, fuga împrumută cîteodată iuțeala gîndului. Merg uneori cu o viteză de 40 km pe oră“.

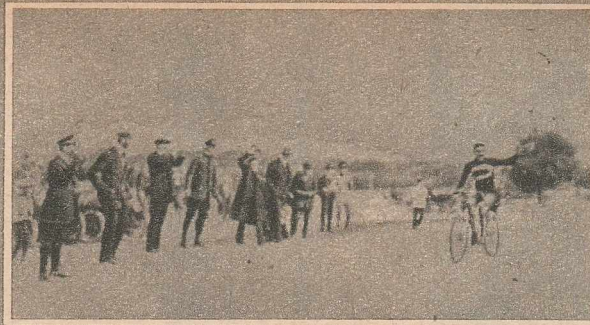
În cea de-a treia zi, ciclistul își vizează carnetul la primăria din comuna Perșani. Primarul își întărește iscălitura cu o ștampilă datată... 1877. „În acest mod — remarcă ciclistul — aș putea să zic că am fost în Perșani, pe bicicletă, la vîrsta de un an și că am îndeplinit astfel cea mai mare minune a veacului“.

Și ciclistul în vîrstă de... un an își continuă drumul spre Sibiu, fără a fi lipsit în continuare de întîmplări amuzante cu turme de oi cu mers îndărătnic sau cai ce se sperie și rup hățuri și șleauri.

În satul Socora, primarul socoate că drumul de la Perșani i-a răpit ciclistului 22 de ani și își întărește semnătura cu o ștampilă datată... 1899.

În cea de-a cincea zi de la luarea startului, C. Cantili trecea pe la ora 11 prin Vorsovar, localitate situată între Budapesta și Viena. Capitala austro-ungară îi oferi o binemeritată odihnă de noapte, după care ciclistul se îndreptă spre Linzul „răsfățat de cer, de munți, de apă“.

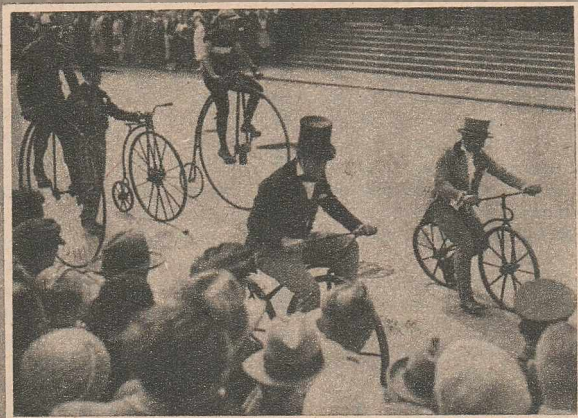
„Haag, Ried sînt trecute în



Sosirea în circuitul Munteniei-1911, circuit la care a participat și C. Cantili.



Primul velociped din țara noastră, care a fost donat Muzeului de Istorie a orașului București.



Velocipede prezentate în 1895 la Leipzig.

amurg. În Atheim e aproape noaptea, iar la Braunau nu sosesc decît la 9 și jumătate. Mă aflu la 274 kilometri departe de Viena și în a șasea zi a călătoriei mele. Sănătatea mi se menține bună, dar nervii încep uneori să dea semne că au fost prea biciuiți...“

Și pedalînd tot mai grăbit spre München, în timp ce gîndurile-i zburau spre Lohengrin și feeriile simfonice ale lui Wagner, lăsă în urmă Innul și se afundă într-o pădure ce i se păru fermecată. Totul contribuie ca îndrăgostitul de natură să se rătăcească mai bine de două ore, timp care, după aprecierea lui, i-a răpit 50 de kilometri. Preocupat să recupereze întirzierea, Cantili adeverește proverbul care zice că „graba strică treaba“...

„Mă apropiam tocmai de Feldkirchen, însă mînam cu o repeziune crescîndă, ca să mai cîștig din timpul pierdut... Un cățeluș, ieșit nu știu de unde, se amestecă din întîmplare în roatele bicicletei mele și, cum drumul era încă alunecos de ploaia ce-l noroiește, echilibrul pe care-l păstram de atîta vreme fu într-o clipă pierdut“.

Bilanțul: o rană la brațul drept și lanțul rupt. Totuși își continuă drumul spre München... pe jos.

După 8 zile de la plecarea din București, ajunge la Stuttgart. Parisul e încă departe. Mai sînt de străbătut aproape 580 km. „Bicicleta zboară, zboară, pedalez și uit orice, nu-mi mai aparțin, sînt cu totul al vitezei, pare că fac corp cu cadrul și roatele de oțel și că sufletul acestui oțel este însuși al meu!“

După trecerea hotarului francez, în cea de-a 10-a zi de la plecarea din București, la ora 7 dimineața, ciclistul român pleacă din Blamont. Nancyul îl întîmpină cu aclamații entuziaste. Șoseaua plină de lume, trăsurile și bicicliștii veniți din Paris să-l întîmpine îl uluiesc. Ridicat de pe șaua bicicletei, e aruncat din brațe în brațe ca o minge. Primirea se încheie cu un dejun și ciclistul român își continuă cursa „antrenat de mersul automobilelor ce părea că mă absoarbe. Viteza trecea de 40 km pe oră. Dar de la Nancy la Paris sînt 288 km și această distanță nu e o glumă, mai ales după 10 zile de pedalare neîncetată“.

Convoiul trecu astfel ca un uragan prin Void, Ligny, Ancerville, iar la 11 noaptea poposi la Fère Champenoise.

„În fine, Parisul! Parisul! Sînt pe străzile lui, străbat bulevardele, întovărășit de cicliști, de automobile, de mulțime... sosesc în fața Operei.“

Sînt acum la capătul alergării de 10 zile, căci îndată ce cîrmesc la dreapta sosesc în rue Meyerbeer, la redacția ziarului „Le Vélo“, unde eram așteptat și unde sosirea mea fusese vestită de telegrame și de automobilisții care-mi luaseră înainte.

Trec peste sărbătorire și mă rezum numai că ținta mea a fost atinsă“.

Astfel primul record pe această distanță cu bicicleta a fost stabilit de un român acum 61 de ani: distanța București-Paris, de 2.720 km, a fost străbătută în 10 zile și 6 ore.

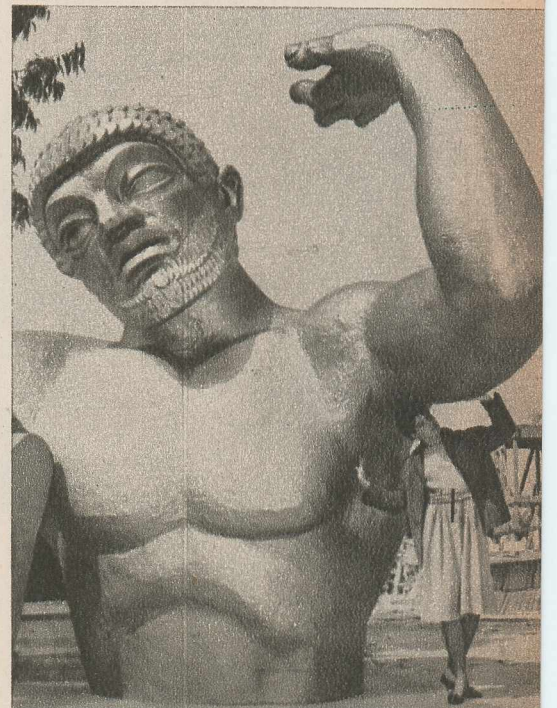
Val TEBEICA



**DIN CONGO ÎN INDONESIA.** Cu prilejul reîn-  
toarcerii în patrie, un grup de ostași și ofițeri indo-  
nezieni, care au făcut parte din trupele O.N.U. detașate  
în Congo, au adoptat un copil orfan congolez. În  
fotografie, micul Robert în mijlocul „părinților săi  
adoptivi”.



**EROII CELOR MAI CUNOS-  
CUTE CĂRȚI** pentru copii și  
tineret și-au dat întâlnire în  
cadrul unui spectacol organizat  
recent în Sala coloanelor a Casei  
sindicaterelor din Moscova. În  
fața tinerilor spectatori, s-au  
perindat, rînd pe rînd, eroii  
romanelor lui Nikolai Ostrov-  
ski, Kornei Ciukovski, Serghei  
Mihalkov, Lev Kassil, Agnia  
Barto, Anatoli Aleksin și ale  
altor scriitori. În fotografie,  
scenă din spectacol.



**STUDIOURILE CINECITTA  
DIN ROMA** au primit recent vizita  
unui grup de cineaști cehoslovaci.  
Printre ei se afla și artista Dana  
Smutna, interpreta principală a  
remarcabilului film cehoslovac  
„Romeo, Julieta și Intunericul”.  
Fotografatul a surprins-o trecînd pe  
sub brațul unei statui ce va fi folo-  
sită într-un film istoric.

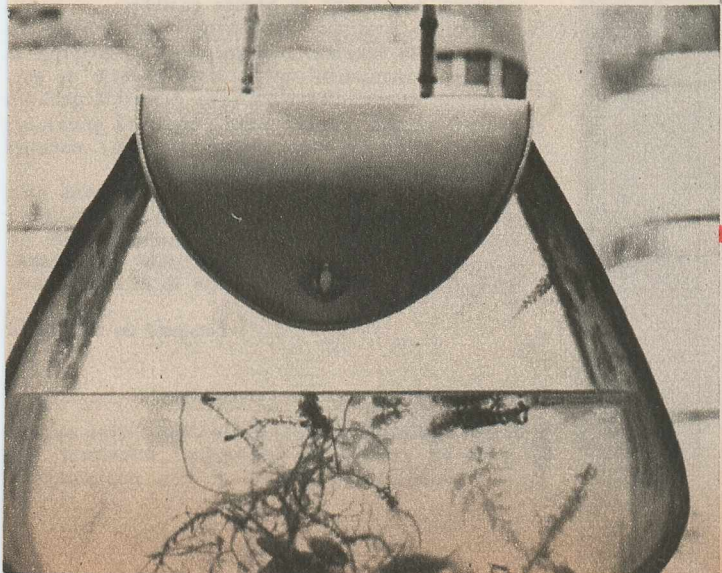


**FOTBAL... ÎN APĂ.** Puțini dintre milioanele de  
iubitori ai fotbalului bănuiesc că se poate juca fotbal  
și... în apă. Totuși acest gen de „fotbal-polo” se prac-  
tica odinioară în Anglia, fiind de fapt una din cele  
mai vechi forme ale acestei discipline sportive. Recent  
s-a disputat o asemenea neobișnuită partidă între  
echipele „Upards” și „Downards” din orașul Ashbourne.  
„Terenul” pe care s-a desfășurat meciul a fost riulețul  
Henmore.

**POȘETA-ACVARIU** din fotografie, prezentată în ca-  
drul unei expoziții de mostre la Londra, vrea să scoată  
în evidență calitățile impermeabile ale materialului  
plastic din care este confecționată. Dar la ce folosesc  
toate aceste calități, dacă prețul poșetei este de 50  
lire sterline, adică aproximativ atît cît câștigă un  
muncitor englez într-o lună!...



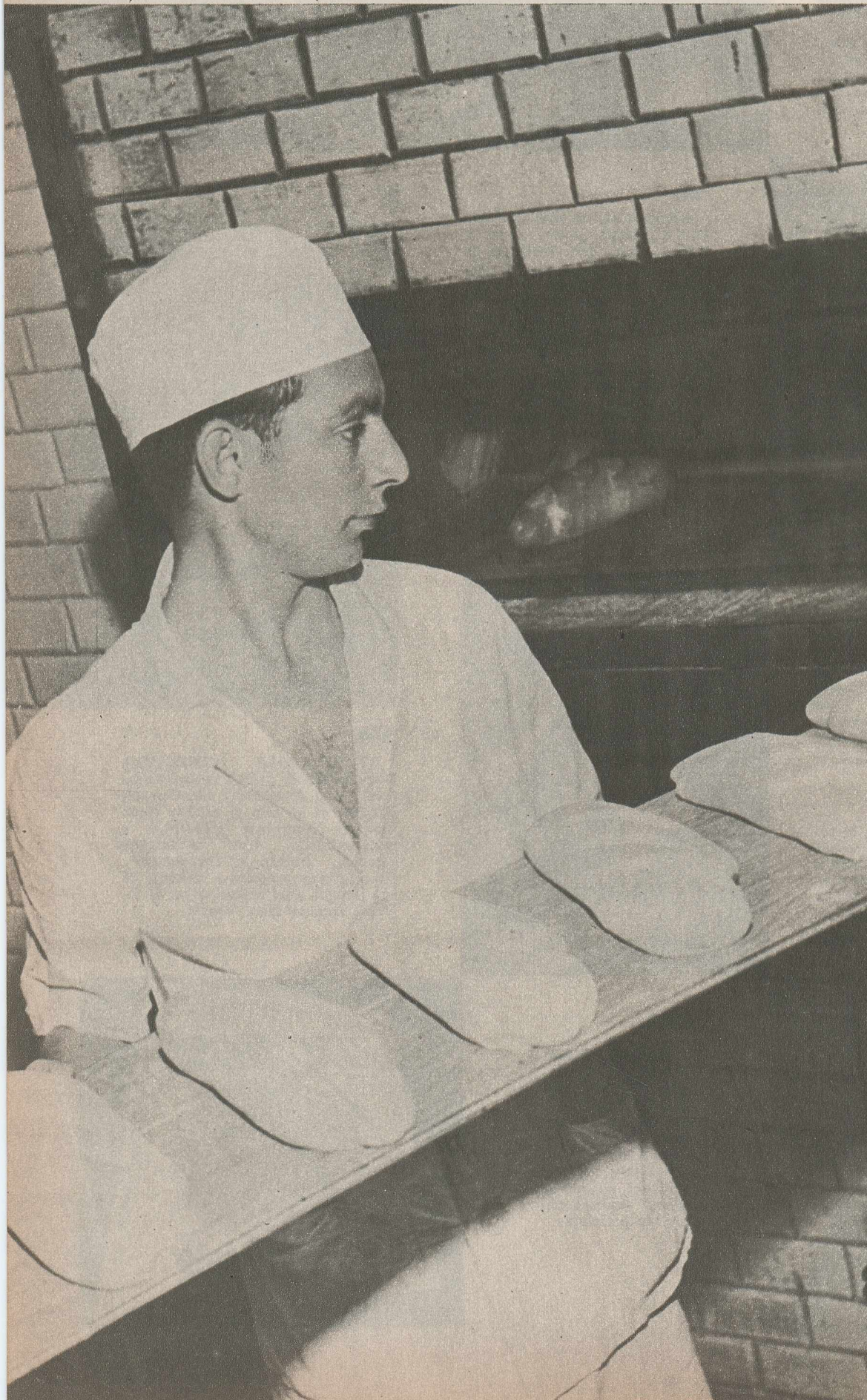
**NUNTA SPOR-  
TIVULUI.** Cunos-  
cutul ciclist din  
R.D.G. Egon Adler  
s-a căsătorit re-  
cent la Leipzig.  
Colegii săi de club  
i-au făcut, conform  
tradiției, un „arc de  
triumf” format din  
roși de biciclete.



# CONCURSUL PE ȚARĂ

## pentru o calitate

### din ce în ce mai bună a pîinii



De câteva zile, în trei fabrici de pâine din București — „Pionierul”, „Steagul roșu” și „Proletarul” — a început un pasionant concurs a celor mai buni brutari din țară. Concursul, care se desfășoară timp de 60 de zile pe baza experienței celor mai pricepuți lucrători din domeniul panificației și a unui grup de gospodine urmărește două scopuri: îmbunătățirea continuă a calității pîinii (albă, neagră și intermediară) și lărgirea sortimentelor de panificație.

După cum afirmă consumatorii, calitatea produselor de panificație a fost și pînă acuma bună; dar lucrătorii din domeniul panificației, urmînd chemările partidului, vor la fel ca siderurgiștii, constructorii, petroliștii, chimiștii etc., să dea produse de o calitate mereu mai bună și în sortimente mai variate. Pentru a atinge aceste obiective s-a organizat întrecerea ce se desfășoară în momentul de față. În acest scop întreprinderile de panificație în care lucrează concurenții au pus la dispoziție meșterilor brutari toate mijloacele tehnice și materiale necesare. Brutarilor și grupului de gospodine nu le lipsește nimic pentru ca — vorba maestrului Andrei Tomasy din Brașov — pîinea să fie un deliciu, iar brutarul un artist.

La întreprinderea de panificație „Pionierul” lucrează 50 de meșteri brutari, împărțiți în nouă echipe formate din cîte 5-6 oameni. Toți dau zor. Din făină de aceeași calitate cu același proces tehnologic, dar cu rețete diferite, concurenții urmăresc să obțină produse variate de panificație superioară.

Brutarii sînt cuprinși de entuziasm. Pentru că le e dragă meseria, pentru că vor să dea oamenilor muncii o pâine și mai bună. Ei au stat la sfat cu conducătorul iubit al partidului nostru, cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, de la care au primit îndemnuri și îndrumări. Lucrul acesta ține să ni-l sublinieze cocătorul ieșan V. Gavrilescu:

— Nu se știe cine va cîștiga concursul. Poate că tovarășii din Banat, poate cei din Brașov sau din Constanța, poate noi, brutarii din Iași. Nu se știe. Urma alege. Mai important mi se pare însă altceva: faptul că în bătălia pentru calitate, inițiată și sprijinită de conducerea partidului și a statului, sectorul de panificație va primi un ajutor substanțial.

A fost scoasă prima șarjă de pâine a brutarilor din Brașov, a brutarilor din Turda, a colectivitelor din Banat și Crișana. Între timp, comisia de degustători, formată din 22 de oameni — profesori universitari, ingineri din industria alimentară, medici, gospodine și cei mai vechi brutari din Capitală — se afla într-un examen greu: făcea aprecierea primelor probe de pâine.

Stînd de vorbă cu meșterii brutari, cu membrii juriului și ai comisiei de degustare, am putut afla care sînt criteriile principale după care va fi apreciată calitatea pîinii la acest concurs. O pâine bună trebuie să fie crescută bine, să aibă coaja rumenită și netedă ca un obraz tînăr; în ce privește structura porilor, acestea i se cere finețe. O pâine de calitate superioară trebuie să aibă elasticitate, gust și aromă plăcută. O pâine de calitate superioară nu formează gogoșoare la masticaj, iar gustul trebuie să fie dulceag-acrișor. Cetățenii care vor completa chestionarele pe care le primesc o dată cu pîinea cumpărată de la centrele unde se desfac produse de panificație aflate în concurs își vor exprima părerea cu privire la aceste calități.

Trebuie amintit că echipele de brutari ce lucrează la fabrica „Steagul roșu” participă la bătălia concursului cu o listă bogată de sortimente. Iată cîteva: pîinea dietetică graham și franzeluțele pentru copii, cu lapte și calciu; cornuri fine cu unt, lapte și rom; cornuri pentru bere, presărate cu chimen ș.a.

Concursul continuă. La capătul lui vom afla nu numai care sînt cei mai buni brutari, dar, mai ales, care sînt cele mai bune metode de preparare a unei pîini de calitate superioară. Metode ce vor fi apoi extinse în întreaga țară.

Fotografii de S. STEINER

Acum fața pîinii e albă. Peste cîteva clipe obrazul ei se va rumeni. În fotografie: cocătorul băimărean Tiberiu Mihaltz în fața cuptorului.



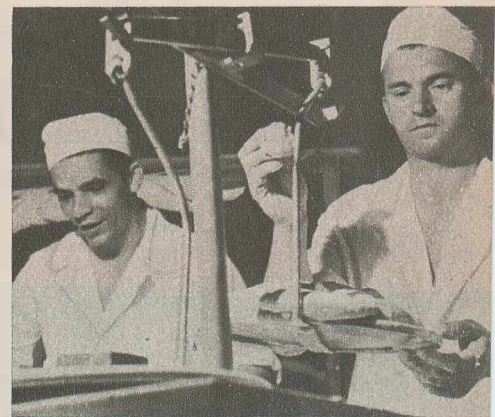
Șeful echipei de brutari din Brașov, Andrei Tomasy, predă magaziei prima șarjă de pâine.



O pâine mare — de 5 kilograme — frământată și coaptă de gospodinele Marla Mocanu (Brașov) și Elena Costea (Tg. Mureș).



Îi duc mamei pâine din concurs.



Doi meșteri brutari hunedoreni, Sever Petruică și Ion Oprean, cântăresc și modelează aluatul din care vor crește pâinile.

### COPERTA NOASTRĂ :

Meșterul brutar Aurel Gaclu din Turda.

Fotografie de A. MIHAILOPOL



o parte a comisiei de degustare în exercițiul funcțiunii.

**REDAȚIA:** BUCUREȘTI  
PIAȚA ȘCIINTEI

Căsuța Postală: 3507  
of. 33, Tel. 17.60.10,  
int. 1744

**ABONAMENTE:**

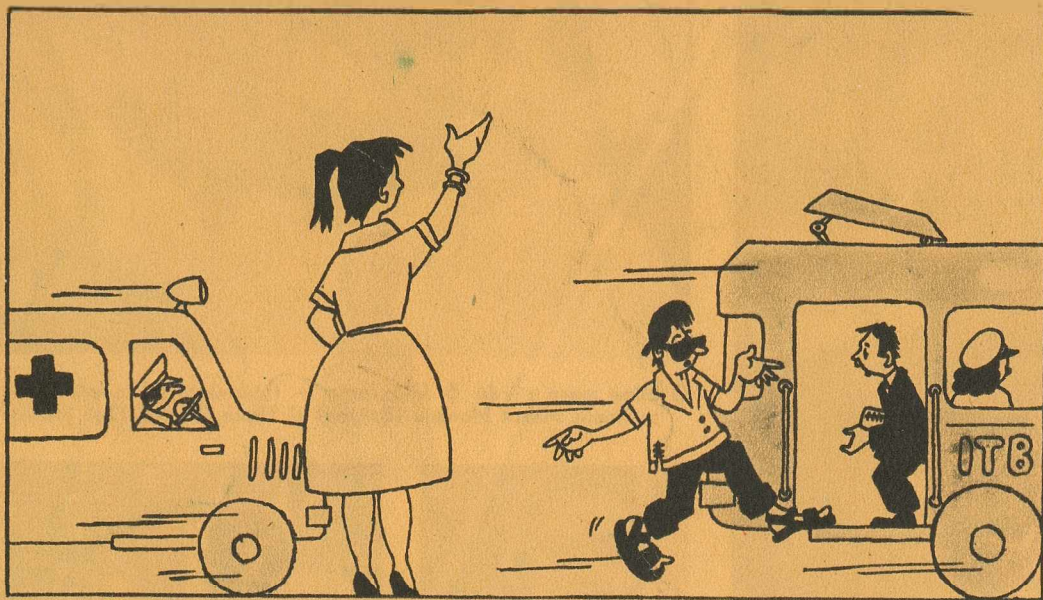
la toate oficiile poștale din țară și la  
factorii poștali și difuzorii voluntari din  
întreprinderi și instituții.

**PREȚUL  
ABONAMENTELOR:**

3 luni : 26 lei  
6 luni : 52 lei  
un an : 104 lei

Prezentarea grafică: Vlad MUȘĂTESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. Stalin”.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI



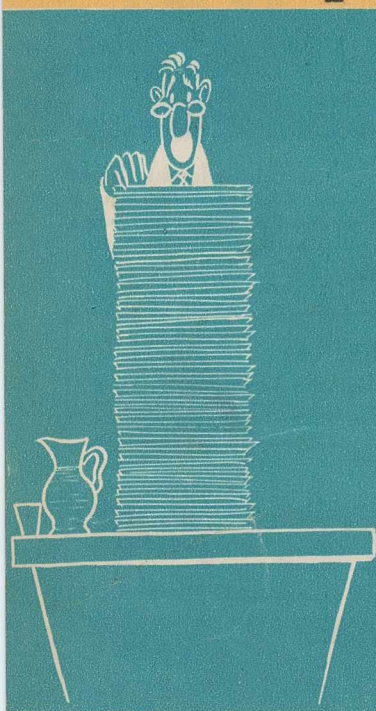
- Uite-o pe Sanda... Eu sar, Nălcă, și vin cu mașina următoare!

Desen de C. CRĂCIUN



- O vreme, actuala mea soție a fost văduvă.  
- Cum? Tu ai fost vreodată mort?!

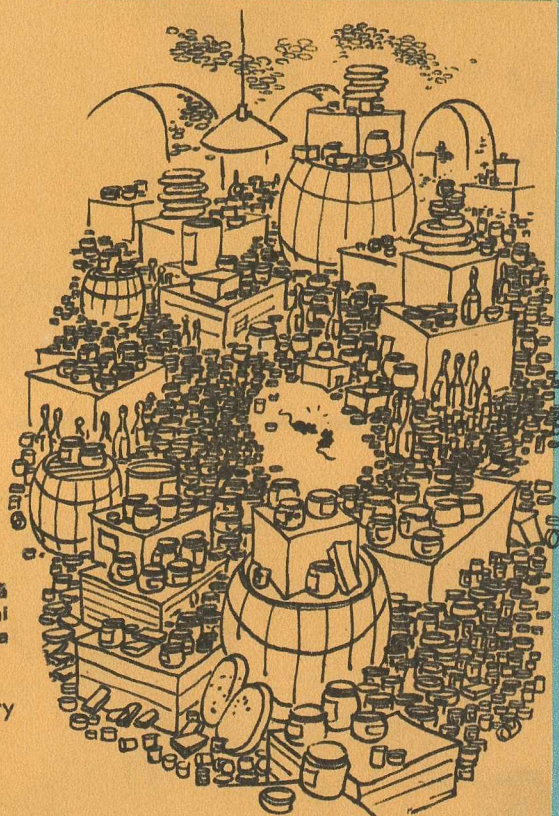
(Din „Schweitzer Illustrierte” — Elveția)



...Voi fi scurt...



Desen de Gh. ROLEA



- De-ar face o dată inventarul, că nu mai găsesc teamea aia grozavă...

Desen de MATTY

**UMOR**

